

2. lpp. Novada vadlīnijas apspriežot.

3. lpp. Vairas Kamaras dubultpanākums.

4. lpp. Kur auga superīgākie bumbieri...

5. lpp. Ai, Latgale, tu, dvēselīte mana.

6. lpp. Taimiņa kaimiņš — strauta forele.

7. lpp. Mazvakriņš Kubal skole.

8. lpp. Kolhozu un Māti Lūciju Indriksoni atceroties.

VIDUSLAIKU NOSKAŅĀS

11. V Pils diena pagāja viduslaiku zīmē.

Tālākās norises — pils apkaimē, zālē un pils pagalmā, kur kuplajai liepai mākslas un mūzikas skolas horeogrāfijas klases audzēkņi. Nezinu, ko teiktu Agris Daņilevičs, man šķiet, ka brīvās rokas ir pie vietas un kājas nostieptas taisnas kā diegi. Kur nu vēl nemitīgās acu sarunas! Siltajā zālē dāmām lieti noder vēdekļi. Ne mazāk veiklus dejas soļus par dancotājiem filmēdams izvij Talsu televīzijas operators Kaspars Zvirgzdiņš.

Ar fanfarām uz pils jumta un lielgabala zalvi diena sākas! Dūmu aizsegā Pelēkā dāma izstāsta teiku par Dundagas pili. Kur Zaļā jumprava? Kāds teic, ka tā vēl neesot iemūrēta. Toties pagasta vadītājs Austris Kristapsons ir dzīvāks par dzīvu un teic uzrunu, pēc kuras ap pili sāk joņot pavisam jauni ziņneši, lai pēc iespējas ātrāk nogādātu vēsti karalim Austrim.

ka, arī vērtēt suvenīru konkursa darbus. Spēlmanītis Jurģis pasūkstās, ka ubagiem esot daudz lielāka piekrišana un tāpēc arī pelņa. Ap-

Pusdienlaiks klāt. Jāuzteic izbraukuma virtuve, kas nepiedāvā šašliku, bet gan zirņus un uz ogļēm ceptu siļķi.

Pēc viduslaiku dejām dundadznieki var redzēt Vairas Kamaras iestudēto, nupat kā rajona skatē I vietu ieguvušo izrādi. Hermana Paukša Skatītāju sižets ir paradoksāls un vienkāršs: teātra apmeklētāji sēž uz skatuves, bet aktieri — skatītāju vietās, tēlojot publiku. Pat rodas jautājumi — kas ir kas, kurš kuram aplaudē? Ar iedvesmu darbojas Rudīte Balķīte (Ūdens pārdevēja) un Ruta Bērziņa (Vietu ierādītāja). Lieliski savu lomu izdzīvo Ilze Pīrvite (Stāvvietas īpašniece). Pārliecinošs Saīgušā skatītāja tēls ir Arnis Ozoliņš. Visa Dundagas amatiereteātra kopa darbojas ar labu žanra izjūtu un prieku.

Pēc izrādes pārmiju vārdus ar vienu no dalībniecēm, Austru Auziņu, un... uzklaušu arī manā virzienā

Redaktora ziņa

It kā par mūziku

Par Eirovīzijas dziesmu jeb Eiromietpilsonības konkursu nebūtu jāraksta ne zilbes, ja ne zīmīga līdzība.

Paši izvirzījām ļoti viduvējus dziedātājus (par nacionālo, īpatnēji nav runas), pēc tam tos zāķājam. Cik pazīstami! Pēc tam kad uz novada vadlīniju apspriedi ieradās daži cilvēki, mani māc bažas, ka 2009. gadā, balsojot par nākamajiem deputātiem, rīkosimies līdzīgi. Iebalsosim *pirātus*, lai jau pēc

maza laiciņa sašutuši pārvestu, ka viņi tak mēdīgu noturēt neprot.

Ja jau par mūziku, tad maķenīt no citas operas. 4. maija koncertā pilī Kolka un Dundagas kori dziedāja apbrīnojami saskanīgi. Tātad ir saprašana un varešana. Kaut nakti brīnums un mūsu pilsoniskā un politiskā dzirde pēkšņi atvērtos, un būtu uz pusi tik laba kā muzikālā!

Alnis Auziņš

SACENSĪBU REZULTĀTI

Bruņinieku turnīrā. Iešana ar koka kājām: 1. v. Toms Rāfelds, 2. v. Kristis Iesalnieks, 3. v. Kristaps Bolšings. **Lodes grūšana:** 1. v. Didzis Pabērzs, 2. v. K. Bolšings, 3. v. Gatis Reķis. **Šķēpa mešana:** 1. v. T. Rāfelds, 2. v. Edijs Eglītis, 3. v. Klāvs Beimo. **Loka šaušana:** 1. v. Aleksandrs Lavrēnovs, 2. v. K. Iesalnieks, 3. v. Edgars Cīrulis. **Dundagas bruņinieka titulu izcīnīja A. Lavrēnovs.**

Ziņnešu sacensībās uzvarēja Rainers Apsītis (līdz 5 g. v.), Kristeris Burnevis (6 līdz 8 g. v.) un Dita Elīna Sila (9 līdz 10 g. v.).

Augstdzimušo jaunavu sacensībās Mans ziedu vainadziņš labāko piecnieks: Patrīcija Stare, Madara Enzele, Diāna Gintere, Rūta Freimute un Īrisa Alksne.

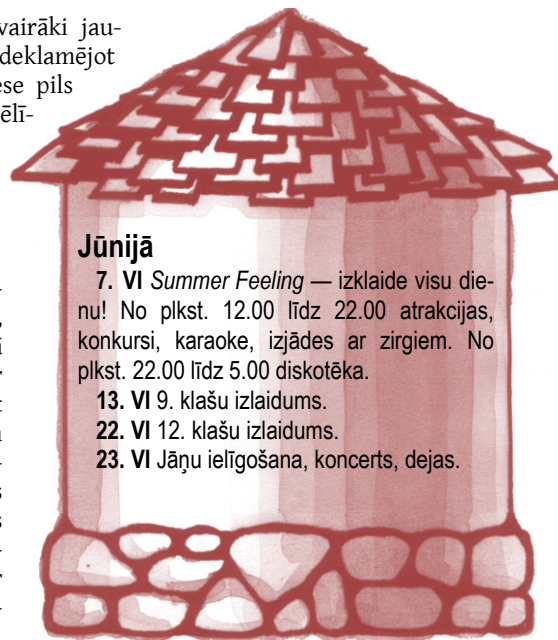
vērstu kritiku. Proti, dienu iepriekš skatē visa publika un žūrija smeļoties dzīvojusi līdzī. Toties pašu mājās gandrīz neviens neesot pasmaidījis. «Tādi ir dundadznieki,» Austrā secina. Atzīstos, ka man smaidīja tikai tā sejas puse, kam asiņu piejaukums no Katlakalna un Plakanciema. Tā, kas no Sumburcie- ma puses, vienoties ar duņdziņiem, palika akmenscieta.

Pēc tam pagalmā Zilās dāmas jeb princeses Sagadnudas Adavonas roku un sirdi lūko iekarot vairāki jaunekļi, dziedot, dejojot, deklamējot un plēšot jokus. Princese pils balkonā, puiši lejā. Izvēlīgajai daiļavai ļoti grūti izšķirties. Bet varbūt sacensību asumam pietrūkst cikstiņa ar trejgalvu pūķi?

Dažādu sacensību šajā dienā tomēr gana, kaut arī galvenajā balvā nav puskaralvalsts ar princesi piedevām. Bet ko par šo dienu saka Sarkanā dāma jeb pilskundze Smaida? Laiks izdevies uz goda, liels atbalsts ir Vairas Kamaras audzēkņi, svētki ir piepildīti. Protams, jā-

domā, kā citu gadā tematisko dienu papildināt ar jauniem priekšnesumiem un piedāvājumiem. Viegli nebūs, bet vai īstajos viduslaikos bija vieglāk?

Alnis Auziņš

Jūnijā

7. VI Summer Feeling — izklaide visu dienu! No plkst. 12.00 līdz 22.00 atrakcijas, konkursi, karaoke, izjādes ar zirgiem. No plkst. 22.00 līdz 5.00 diskotēka.

13. VI 9. klašu izlaidums.

22. VI 12. klašu izlaidums.

23. VI Jāņu ielīgošana, koncerts, dejas.

Ko tie nospriež, tas paliek

Pagasta padomē 28. aprīlī

► Gada pārskats

Apstiprināja pagasta padomes 2007. gada pārskatu.

► Pirmpirkuma tiesības

Atteicās no pirmpirkuma tiesībām uz nekustamo īpašumu *Jaungrāverī* (8,4 ha).

► Pakalpojumu cenrāži

Apstiprināja jaunu tūrisma informācijas centra pakalpojumu cenrādi. No ekskursiju maksas atbrīvoja mi Dundagas vidusskolas skolēni.

Apstiprināja jaunu datorpakalpojumu un kopēšanas cenrādi.

► Maija ielas ietves bruģēšana

Nolēma bruģēt Maija ielas ietvi. Cenu aptaujā uzvarējusi SIA *Pre-stons*.

► Adreses piešķiršana

Apstiprināja Dundagā jaunas adreses: *Upeslīči*, Brīvības iela 23 *Degvielas bāze* un Talsu iela 20b.

► Koku ciršana ārpus meža zemes

Atļāva veikt koku un krūmu cir-

šanu ārpus meža zemes Slīteres nacionālā parka Dāvida pļavā (kad. nr. 8850-003-0067).

► Baznīcas skvēra pārveide

Atbalstīja evaņģēliski luteriskās draudzes ierosināto un Daira Runča sagatavoto Maija un Pils ielu krustojuma izskata uzlabojumu ieceri. Lūdza draudzei novērtēt iecerēto darbu apjomu un izmaksas.

► Telpas mācību plenēram

Nolēma slēgt līgumu ar Saldus mākslas skolu par mācību plenēra prakses rīkošanu Dundagas pilī no 2. līdz 6. jūnijam.

► Pils direktors

Uzdeva izpildīdram izsludināt darba piedāvājumu pils direk-

tora amatam.

► Apbedīšanas kārtība

Apstiprināja noteikumus par mirušo personu apbedīšanas, pārapbedīšanas un ekshuminācijas kārtību Dundagas pagastā.

► Dzīvokļu jautājums

Uzņēma vienu iedzīvotāju dzīvokļu piešķiršanas rindā.

► Ēku apdrošināšana

Nolēma sarīkot cenu aptauju, lai noskaidrotu cenu pašvaldības ēku, vispirms Kubalu skolas-muzeja, apdrošināšanai.

► Komunālā tipa dzīvokļi

Atzina par nepieciešamu veidot komunālā jeb kopmītnes tipa dzīvokļus ar kopēju virtuvi un sanitāro

mezglu. Nolēma apsvērt tam piemērotākās ēkas, piemēram, Vīdales skolu, Nevejas skolu un 1905. gada ielā 4 (*Vecā slīmnīca*). Tam nepieciešamo finansējumu plānot 2009. gada budžetā.

Protokolu pārlūkoja Aivars Miška

Būvvaldē

Aprīlī izsniegtas 3 būvatļaujas: Slīteres muižas ēku kompleksa rekonstrukcijai (īpašnieks — Slīteres nacionālais parks), vēja generatora pamatu celtniecībai *Vējkaln*os (īpašnieks SIA *Enercom*) un paviljona ar nojumi būvniecībai *Mežāžos* (Sarmīte Ozoliņa).

Agris Jansons

Par novadu spriežot

7. V jaunā novada vadlīnijas Dundagas pagasta Attīstības nodaļā apsprieda 9 cilvēki, projekta autorus Gunti Kļaviņu, Guntu Abaju un pagasta padomes priekšsēdētāju Austri Kristapsonu ieskaitot.

Ja nebūtu pāris cilvēku no tautas, tad gandrīz būtu jāteic kādreiz populāras Paula Putniņa lugas virsraksta vārdiem... Tomēr daži ieinteresēti iedzīvotāji bija ieradušies. Rasma un Jānis Saknes no Kolkas pagasta ierosināja novada izveides vadlīnijās iestrādāt priekšnoteikumus, lai atrisinātu piekrastes samezgļotos jautājumus. Lūk, galvenie: apdzīvotai vietai (Sesku ciemam) vispār nav ceļa; lielai daļai jūrmalas ciemu nav meliorācijas, ar smiltīm aizpūsti novadgrāvji (R. Sakne: «Mēs slīkstam nost. Se no meliorācija novadsistēmu rekonstrukcijas projekta īstenošanai Slīteres nacionālā parka administrācija ir pieprasījusi veikt pilno procedūru ietekmei uz vidi, kas izmaksā aptuveni Ls 10 000.»); piekrastē nav stāvlaukumu (R. Sakne: «Automašīnas tāpat brauc un griežas riņķī, vai tad tā ir labāk?»); piekrastniekiem pietrūkst ziņu par viņus interesējošiem jautājumiem, tāpat trūkst informācijas iebraucējiem.

Abi piekrastes aktīvisti uzsvēra vajadzību cieši un pastāvīgi sadar-

boties ar Slīteres nacionālo parku (SNP). R. Sakne ierosināja novada vadlīnijās iestrādāt lībiešu kultūrvēsturiskā mantojuma jautājumus un kopsavilkumā kā vietējos iedzīvotājus traucējošu apstākli minēja ciemu piederību SNP ainavu aizsardzības zonai (vēlme — būt neitrālā zonā, par to iestājās arī Miervaldis Ceimurs). Ceimura kungs arī ierosināja, ka Būvvaldes pieņemšanas laikiem turpmāk vajadzētu būt vismaz divreiz nedēļā.

Izskanēja priekšlikumi pašvaldību funkciju analīzes anketā pie pretplūdi pasākumiem svītrot kļūdainu norādi uz nacionālā parka kompetenci; novadā noteikti vajadzētu savu dabas aizsardzības speciālistu.

Starp iedzīvotāju rakstiskiem priekšlikumiem jāmin lūgums izklāstīt publisko pakalpojumu punktu (Mazirbē, Kaļķos un Nevejā) darbības būtību (pašreizējā projekta variantā plašāk bija skaidrots Kolkas pakalpojuma centra un Dundagas administratīvā centra funkcijas). Savukārt Dundagas pagasta padomes priekšsēdētājs ierosināja gada beigās, plānojot budžetu, to veidot jau ar domu par kopīgu saimniekošanu no 2009. gada sākuma.

9. V līdzīga publiskās apspriešanas sapulce notika Kolkas pagasta padomē, piedaloties

arī Kolkas pagasta priekšsēdētājam Benitai Osei.

Arī šajā sapulcē viena no galvenajām tēmām bija piekrastnieku problēmas. R. Sakne: «Likumā par *Īpaši aizsargājamām teritorijām* ir noteikts, ka visām šādām teritorijām ir jābūt dabas aizsardzības plāniem. Sabiedrība ir izslēgta no dabas aizsardzības plānošanas.» 2007. gada aprīļa *Dundadznīkā* publicējam plašu sarunu ar SNP administrācijas darbiniekiem, un tajā cita starpā teikts, ka plāns top jau 12. gadu un «šogad plānu vajadzētu pabeigt».

G. Kļaviņš skaidroja, ka SNP pašreiz uzmēra īpašumus, līdz ar to pašvaldībai ir iespējams iekļaut plānos meliorācijas sistēmu ūdens noteces un ceļus kā apgrūtinājumus. R. Sakne vēl ierosināja sagatavot kopīgu vēstuli Vides ministrijai un Civildienesta lietu pārvaldei par saziņas grūtībām ar SNP, bet M. Ceimurs uzsvēra, ka nepieciešams palīdzēt līviem, nodrošinot saimniecisko darbību. Savukārt Aiga Ūdre vaicāja, vai pakalpojumu centrs Kolkā ir tikai pagastmāja vai visa Kolka.

Skaidrs ir viens — jaunā novada apvienotajai vadībai būs jārisina visai daudz nopietnu un pat ļoti sarežģītu jautājumu, par kuriem Dundagas puse līdz šim varbūt nemaz nav īsti aizdomājusies. Bet jādara vien būs, tāpēc labi, ka grūtības laikus apzināmies.

Alnis Auziņš

Ceturtajā maijā — apliecinoši!

Neatkarības deklarācijas pasludināšanas dienā dziesmā vienojās visa Latvija. Daudzās pilsētās un pašvaldību centros vienā laikā dziedāja valsts himnu, vienā laikā cilvēku sirdis pukstēja vienā ritmā. Varbūt tieši tagad, kad daudzi esam paguruši, ar dziesmu atkal varam celties? Dundagā svētku koncerts izskanēja apliecinoši un aizkustinoši.

Atkal pārliecinājāmies par Dundagas kora pēdējo gadu izaugsmi un klātienē varējām baudīt Kolkas nelielā kora teicamo sniegumu. Savīlņojošākais brīdis bija, abiem koriem apvienojoties, lai spoži nodziedātu vairākas dziesmas. *Gaismas pils* skanēja izcili, neko tādu 7 gados pils zālē nebiju piedzīvojis. Bravo! Atliek vien novēlēt, lai tikpat saskanīgi duņdžiņi un kolčiņi arī dzīvotu jaunajā novadā.

Ar raitu soli iepriecināja gan mazie Daces Treinovskas dancotāji, gan Ineses Namsones vidusskolas dejotāji. Koncerta aploci vēl plašāku darīja *Sendienu* priekšnesums. Vairāki zālē sēdošie pusbalsī

dziedāja senioriem līdzī.

Ar lielu nepacietību gaidīju Vairas Kamaras audzēkņu priekšnesumu — Ojāra Vācieša dzejas teātri. Kā uzrunās pirms vairāk nekā gadsimta ceturkšņa rakstītais vārds? Pārsvārā saklausīju ironisko noti. Tā izskanēja spēcīgi, griezīgi, asprātīgi un nesaudzīgi. Pierādījās vienkārša patiesība — talantīgi izdzīvojot savu laiku, uzrakstītais kļūst pārļaicīgs. Atliek vien pašreizējai paaudzei palīdzēt to saprast, lai tā mākslinieka kādreiz izsāpēto padarītu arī par savu patiesību. Jāuzteic puīši par jaunrades dziesmām — pašu melodijām Vācieša dzejai.

Ar uzrunu klātesošos apsveica ciemiņš no Lekebergas komūnas Zviedrijā — Karīna Jarlsbonde, aicinot novērtēt mūsu lielāko dārgumu — neatkarību. Ziedus koncerta dalībniekiem no sava dārza bija sarūpējusi Skaidrīte Irbe. Paldies rīkotājiem par sagādāto svētku izjūtu!

Alnis Auziņš

Ciemiņš no Lekebergas

2. V nelielu pulciņu dundadznieku un dažus Talsu viesus pils zālē uzrunāja Karīna Jarlsbonde — brīvās ekumēniskas draudzes sludinātāja un žurnāliste no Zviedrijas.

Tā bija gandrīz divas stundu gara, aizrautīga pusmūža zviedru sievietes liecība par savu dzīvi — dzīvi, kas, iespējams, jau aizlaikus bijusi nolemta Dieva ieceres piepildīšanai, bet kam pati Karīna iesākumā ļoti pretdarbojusies. Māte — ticīgs cilvēks, tēvs — neticīgs, un pa vidu pusaugu meitēns — spurains, sevi un dzīves jēgu meklējošs, protestētājs pret liekulību un protestētājs pašas ieibīšanas pēc. Turpat arī dumpinieciskuma izpausmes — alkohols, narkotikas un ieceres tiešā nozīmē uzspert gaisā vietējo draudzi kā iedomātu visa ļaunuma iemiesojumu.

Ar uzskatāmu stāstījumu un arī labu humora izjūtu Karīna atklāja savas dzīves piedzīvojumus, ērkšķaino ceļu uz savu patiesību. Reiz Karīna, izmisīgajos meklējumos apgursi, teikusi: ja vēl 74 gadu vecu-

mā nebūšu atradusi dzīves jēgu, tad, Dievs, iešu pie Tevis. Taču viss noticis krietni ātrāk. Gandrīz kā Bībeles Pāvils, arī Karīna galu galā no noliedzējas pārtapusi apliecinātājā, pat Dieva vārda sludinātājā. Tagad viņa darbojas draudzē, kas apvieno gan luterāņus, gan baptistus, gan Vasarsvētku draudzes cilvēkus. Protams, tas mums neierasti, taču vērts ieklausīties domā, ka neviens necenšas uzspiest otram savu pārāko pareizību. Ļoti daudz Karīna pieredzējusi misionāres darbā Surinamā, Ugandā un Indijā. Ik uz soļa te mācījusies īstu paļāvību, sākot jau no biļetes iegādes, jo bieži vien līdz pēdējam brīdim tai nav bijusi nauda.

Katrs ir atbildīgs par savu dzīvi. Šī bija viena no svarīgākajām vakara atziņām, kas arī tieši izskanēja no viešņas mutes. Par to aizvien no jauna varam aizdomāties mēs ikviens, tik dažādie. Un vēl — paldies baptistu draudzei par rīkoto tikšanos un īpaši Andim Smeltem par teicamo tulkošanu!

Alnis Auziņš

Talkā

2. V Tautas nama un parka apkaimi saposa grupa jauniešu un pensionāru.

Tautas partijas jauniešu organizācija bija ierosinājusi pagasta pensionāriem kopīgi sarīkot talku. Norunātajā dienā 14 pensionāri un grupa vidusskolēnu Kristapa Bolšinga vadībā lasīja nolūzušos zarus, grāba kaudzītēs lapas. Edvīns Zemtiņš tās uzreiz sadedzināja. Jaunieši vāca gar estrādi un solu rindām izmētātās stikla lauskas un plastmasas pudeles.

Vecā ugunsкура vietā jaunieši sakūra jaunu. Pēc labi padarīta darba uzcepām desiņas, kas lieliski garšoja. Dzērām sulas, ēdām maizītes un dažādus kārumus.

Pārrunājām arī nekārtību cēloņus. Pārāk maz dara policisti. Ventspilī kārtības sargi par katru zemē nomestu izsmēķi un papīra gabaliņu uzraksta protokolu, un pēc tam vainīgie bez vārda runas samaksā soda naudu. Arī vecākiem būtu vairāk jāieaudzina savām atvasēm atbildības izjūta.

Ārija Ansaberga

Par zaļu pat vēl zaļāks

Skolas izskaņā

Mācību gads beidzas. Kādam klāt eksāmeni, citam — ilgi gaidītās vasaras brīvdienas, *devītajiem* un *divpadsmitajiem* jālemj par turpmāko.

Bet atskatīsimies uz maiju! **16. V** visi gaidījām kā īpašu, jo tā bija Ģimenes diena. Skolēni veltīja mīlus vārdus vecākiem un iepriecināja savus mīļos ar dziesmām, dejām un teātri. Žēl, ka mammu un tētu pulciņš bija samērā mazs.

23. V rītā skolā smaržoja ziedi un bērzi, jo kārtējo reizi skanīgais zvans pēdējo reizi aicināja uz mācību stundām 9. un 12. klases.

24. V 10.–12. klašu tautas deju saime Preiļos kopā ar pārējiem 10 Talsu rajona skolēnu deju kolektīviem piedalījās festivālā *Latvju bērni danci veda*. Vienīgi no rajona pārstāvējām vidusskolas grupu un skatītājus ar dejām priecējām Preiļu pilsētas ielās. Jaunieši ar lepnumu dejoja kurzemnieku dejas un izjuta gandarījumu, ka uz Latgali aizveduši divas jauniemācītas latgaliešu de-

jas. Vērojot vairāk nekā divtūkstoš dejotāju un esot kopā ar viņiem, paši dejotāji jutās kā mazi ziedīņi lielā vainagā.

28. V skolēni sevi pārbaudīja tūrisma iemaņās skolotāja Imanta Brusbārža vadībā, savukārt 3. klašu skolēni kopā ar audzinātājam pārliecinājās par *Lielās skolas* bērnu zināšanām un apķēribu konkursā *Vai esi gudrāks par trešklasnieku?* **29. V** visai skola sporta svētki.

Pēdējā skolas dienā, **30. V**, svinīgā pasākumā sveicam visus olimpiāžu, konkursu un sporta sacensību uzvarētājus, pateicoties skolotājiem, kas teicami sagatavoja daudzus, daudzos skolēnus.

Lai saulainas, notikumiem bagātas un jaukas vasaras brīvdienas!

Inese Namsone

Pēdējais zvans

23. V vidusskolas sporta zālē pulcējās devītie, divpadsmitie, pirmziemieki, skolotāji un arī citu klašu pārstāvji.

Pēdējais zvans nozīmē, ka divām klašu grupām viens dzīves posms beidzas. Reizē tas ir neliels radošs pārskats par pagājušo skolas laiku. Kā citu gad atskanēja uzrunas un vēlējumi, dziesmas skolēnu izpildījumā, arī tā — «par zaļu pat vēl zaļāks ir mūsu skolas laiks». Divpadsmitie cēla priekšā parodiju par mācību stundu, skolotājas lomā iejutoties Freivertes jaunkundzei (nejaukt ar skolotāju Freivertes kundzili). Improvizācijas teātra meistari centās sarunāties, nelietojot «s» burtu. Izrādījās, tas nav nemaz tik viegli. Viens no jestrākajiem numuriem bija latgaliešu dejas. Skolotāja Inese Namsone visai īsā laikā ir radījusi ko jaunu kurzem-

nieciskajā vidē. Priekšnesumā īpaši jāuzteic abi puīši. Rihards Savickis Vecā lomā dzīvoja tikpat pārliecināti kā Intars Rešetins *Likteņa lielumnieku* pēdējās sērijās, savukārt Jurgis Remess Jaunā lomā nebija sliktāks par to pašu Rešetinu, tēlojot Edgaru jaunībā.

Veiksmīgas ieskautes un eksāmenus!

Alnis Auziņš

DMMS absolventi

Šogad Dundagas Mākslas un mūzikas skolu absolvēja Mārtiņš Abajš (ģitāras spēle), Gundars Alksnis un Dāvis Freimuts (trompetes spēle), Linda Kēnigvalde un Stella Krinkele (akordeona spēle), Baiba Leskovska, Edgars Pabērzs un Kristīne Savicka (vizuāli plastiskā māksla), Una Lielanse (vijolspēle). Apsveicam visus beidzējus!

D. S. un A. A.

Vaira virsotnē

Šomēnes režisorei Vairai Kamarai dubults panākums. Augstāko novērtējumu ieguva gan jaunieši ar Ojāra Vācieša dzejas iestudējumu finālskatē Rīgā, gan mūsu pieaugušie teātra spēlētāji rajona amatieru teātra skatē ar Hermana Paukša lugu Skatītāji. Apsveicam Vairu un dodam viņai vārdu!

Vācieša dzejas uzvedums bija man liels sirds darbs. Gribējās Vācieti parādīt ne tikai kā Gaujas un Rīgas apdziedātāju, bet atklāt arī to viņa poēzijas šķautni, kas mīlestību pret dzimteni pierāda no pretējā — caur ironiju, pat sarkasmu. Tas pašai likās interesanti — ja virsuzdevums ir veidot dzejas uzdevumu valsts gadadienai ar devīzi *Tu esi Latvija*, vai pieņems šādu skatījumu? Bet mēs jau arī tādi esam, dažādi — drosmīgi un paglēvi, čakli un slinki, bagāti ar iecerēm, veiksmēm un neveiksmēm.

Žūrija novērtēja gan nodomu, gan izpildījumu, to, kā jaunieši visā uzvedumā saglabāja precīzu virzību. Rīgā Vācieti nospēlējām laikā in tonatīvi vistīrāk. No 63 skolu jaunatnes kolektīviem finālskatē piedalījās 14. Ieguvām 33 punktus no 40, tuvākos sekotājus apsteidzot par 0,8 punktiem. Liels gandarījums, ka uzvarējām patiesi spēcīgā sāncensībā. Ir daudz meklējošu re-

žisoru! Mūs vērtēja režisores Aina Matīsa, Anna Eižvertiņa, dramaturgs Jānis Jurkāns, režijas, vokālās pedagoģijas un skatuves runas lietpratējs Edgars Kramiņš un O. Vācieša muzeja vadītāja Ieva Ķīse.

Mums piedāvāja 17. maijā piedalīties Muzejā naktī O. Vācieša muzejā, taču bijām apsolījušies Talsu muzejam šajā dienā uzstāties ar teātra sportu. Toties 31. oktobrī piedalīsimies lielā pasākumā Vācieša dzimtajā pusē.

Rajona amatieru teātra skatē piedalījāmies ar Hermana Paukša lugu *Skatītāji*. Šī ludziņa pieder darbiem (kā mūsu iepriekšējais veikums, Andra Zeibota *Virtuve*), kur autors sniedz tekstu — kaulus, kas režisoram jāapaudzē ar izrādes miesu. Šai izrādei vēl ir sava īpatnība — aktieri atrodas skatītāju zālē, tādēļ nepastāv iespēja suflēt. Ja spēlē kaut kas nojūk, tad pašiem vien jātiek atpakaļ uz ceļu.

Šis gads mūs nelutināja, divi ak-

Lielie mākslinieku panākumi

Ogrē Kultūras ministrijas Valsts kultūrizglītības centra rīkotajā konkursā mākslas skolām dundadznieki saņēma vērtīgas atzinības. Vārds Mākslas nodaļas vadītājam Lindai Celmai.

Konkurss norisēja 2 kārtās. Pirmajā bija jāizveido skolas iekštelpas ekspozīcija mācību priekšmetā — kompozīcija. Tēma — «Dārzs», lielum — 1 reiz 2 metri, māksliniecis-kais izteiksmes līdzeklis — laukums. Mūsu skaistā dzīvesvieta iedvesmoja radīt *Pils parka projektu*, kas tapa manā un skolotājas Ingas Grīslas vadībā. Paldies visiem Mākslas nodaļas skolēniem, kas darbu veidoja: Aisei Bāliņai, Montai Bērentei, Jānim Cīrulim, Kristiānai Laimai Dadzei, Rasmai Emerbergai, Madarai Enzelei, Diānai Ginterei, Baibai Leskovskai, Edgaram Pabērzam, Kristīnei Savickai un Paulai Zibenei. Tas bija pamatīgs darbs, ko vērtēja Mākslas skolu skolotāju asociācija. Saņēmām visaugstāko novērtējumu valstī — 1. vietu par labu metodisko darbu un tā atspoguļojumu skolas ekspozīcijā Latvijas māks-

slas skolas audzēkņu konkursā. Citu mākslas skolu kolēģi atzina, ka parka projekts ir ainaviski ļoti skaists un būtu lietderīgi to Dundagā īstenot.

Otrajā kārtā skolas piedalījās instalāciju konkursā *Dārza iemītnieks*. Mūšējie skolotājas Sandras Dadzes vadībā radīja 8 metrus garu čūsku un lielu ābolu no Paradīzes dārza.

• Kopīgi veidotās planšetes fragments.

Lindas Celmas foto

Jaunie talanti 2008

16. V vēlā pēcpusdienā pils lielajā zālē skatītājus un klausītājus priecēja Jaunie talanti.

Konkurss apliecināja — dundadzniekiem patīk dziedāt, dejojot un spēlēt mūzikas instrumentus. Šoreiz, dziedātājiem uzstājoties, bagātīgāk tika izmantoti dažādi mūzikas instrumenti: klavieres, sintezators, vijoles, ģitāra un pat bungas. Vērojot, ka piedalās daļbnieki no vienas ģimenes (tiesa, viņi uzstājās atsevišķi), atcerējos — kādreiz taču bija arī koncerts *Dziedošās ģimenes*. Iespējams, to var atjaunot. Tad kopā varētu dziedāt brālis Kristaps Reimartuss ar māsiņu Anniju Paulu, Diamanta Duplave ar brālīti Niku, Gatis Nierliņš ar brālēnu Endiju Landmani.

Zālē savējos atbalstīt bija iera-dušās dažas ģimenes un vairākas

skolotājas. Aizkustinoši, ka Diamanta dziesmu veltīja savai māmiņai, bet Endijs — mīļajai skolotājai Mārītei Kristapsoni. Vienīgo instrumentālo darbu atskaņoja Agnese Bērzkalne, spēlējot flautu, bet Elīza Gerdiņa — klavieres. Pašsacerētas dziesmas izpildīja Jānis Klucis un Ģirts Liepiņš.

Vairāki daļbnieki uz skatuves kāpa ne reizi vien, piemēram, pamatskolas dejotāju grupa *Sensus*, Sigita Dzērve, Jānis Māgurs, Magda Frišenfelde, Jurgis Remess, Jānis Klucis. Apbrīnojama bija publikas atsaucība.

Konkursu vadīja teātra sportistes Sabīne Freiverte un Guna Puršele kopā ar klasesbiedriem Klāvu

tieri saslīma. Arī tagad mūs glāba Jānis Klucis no jauniešu kolektīva un mani bijušie audzēkņi Ieva Eze-

Kalnozols un Talsu režisore Inga Krišāne. Diemžēl pārējos 9 iestudējumus neredzēju aizņemtības dēļ.

• Ko Vaira diriģē — skatītājus vai «skatītājus»?

Laura Laicāna foto

riņa un Ģirts Janbergs. Tas tiešām bija liels un priecīgs pārsteigums, ka mūsu izrāde A grupā desmit iestudējumu vidū ieguva lielāko punktu skaitu. Apsteidzām pat Talsu tautas teātri, kas tomēr ir pakāpti augstāk par mums! Vērtēja jaunie aktieri Rihards Lepers un Andris

Mūs izvirzīja un valsts amatierteātru skati, kas notiks rudenī Rīgā. *Skatītājus* spēlēs arī 7. jūnijā Talsos teātra svētkos.

Vissvarīgākais ir atrast lugu ar aktieriem piemērotām lomām. Amatieri nav profesionāļi, kurus varētu lauzt un pārtaisīt. No pašdarbības

Čūska, veidota no dažādu krāsu audumiem, piesaistīja uzmanību: pie tās labprāt fotografējās un diskutēja Ogres iedzīvotāji un viesi. Ieguvām atzinību par pārliecinošu daļbnieku konkursā un lieliskām prasēm pilsētvides dizainā.

Diāna Siliņa

Cirveli un Rihardu Savicki, pirms katras uzstāšanās atraktīvi izspēlējot dejas vai dziesmas atbilstošu epizodi no jauniešu dzīves.

Konkursantus vērtēja skatītāji un žūrija: Rudīte Balķīte, Evija Cirvele un Smaida Šnikvalde. Skatītāju simpātijas ieguva grupa *Ledenes* — Lelde Bēķe, Anda Freiberga, Dīna Ivanova, Alise Ralle un Laine Šmite — ar dziesmu *Septītajās debesīs*. Žūrijas vērtējumā 1. vieta Diamantai, 2. — grupai *Pennyroyal Tea* (Jānis Māgurs dziedāja, Magda Frišenfelde pie bungām, Jurgis Remess dziedāja un spēlēja ģitāru), 3. — Jānim Klucim. Paldies Sandrai Cirvelei, Dacei Šmitei un Dainai Miķelsoni par palīdzību, gatavojot konkursu!

Prieks, ka Dundagā ir tik talantīgi bērni un jaunieši, kas gatavi dalīties ar savām dāvanām.

Diāna Siliņa

aktiera režisoram jāmāk izvilkt laukā to, kas viņā kā cilvēkā jau ir. Mēs esam draudzīga un aizrautīga saime, ansamblis ir perspektīvs. Paldies par atdevi! Priecājos, ka nākamajai sezonai pieteikušies jauni aktieri. Panākumi iedrošina ļaudis. Ja mūsu spēki tiešām pieaugs, tad ceru iestudēt lielāku darbu.

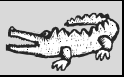
Alnis Auziņš

Dejotprieks

25. V ar skaistu koncertu pili uzstājās deju kolektīva *Dundang* pirmsskolas un 1. klašu dejotāji, kā arī Dundagas Mākslas un mūzikas skolas deju klases audzēknes, ko māca skolotāja Dace Treinovska, un bērnu dārza ansamblis *Guđrinieki* Rudītes Balķītes vadībā.

Birutas Kinčiusas audzināmajā 1. b klasē no 19 audzēkņiem 15 deju kolektīvā *Dundang*. Biruta teica: «Ja vien izdosies noturēties kopā, dejotāji piedzīvos Dziesmu svētkus. Lieliski sadarbojos ar Daci Treinovsku. Viņa ir ļoti precīzs cilvēks, prasīga skolotāja. Vecākiem un bērniem mēģinājumi un koncerti prasa papildu slodzi. Vislielākais paldies vecākiem, kas bērnu deļošanu neuzskata par slogu, bet gan par iespēju!»

Diāna Siliņa

Dundagas seriāls

Sīrupfabrika. *Post scriptum*

Nobeigums. Sākumu skatīt 64. numurā.

Jau bijām sākuši rakstu sēriju par Sīrupfabriku, kad savas atmiņas uzticēja dundadznieks Vilnis Petrovics, bet marta sākumā redakcija saņēma vēstuli no Gunta Briēža.

Nozīmīgā Sīrupfabrikas svilpe

Viens garš, divi īsi, viens garš — viens garš, divi īsi, viens garš, un skanēja tas tā: «Tū-ū-ū-ū, tu-tu, tū-ū-ū-ū; tū-ū-ū-ū, tu-tu, tū-ū-ū-ū, un tā vairākas minūtes no vietas. «Ak

Dievs, kaut kur atkal deg! Dievs, palīdzi tiem nelaimīgajiem cilvēkiem,» nosaka mana māmiņa tālajā bērībā.

Tas bija Dundagas Sīrupfabrikas tvaika svilpes dobjaiss pūtiens, ko varēja dzirdēt gandrīz viss Dundagas pagasts un kas vēstīja pagasta ļaudīm un ugunsdzēsējiem par kār-

tējo uguns nelaimi. Svilpe atskanēja arī astoņos no rīta, divpadsmitos un vienos dienā, piecos vakarā, pavēstot darba dienas beigas. Daudzi pagasta ļaudis, arī mana mamma, pēc svilpes astoņos no rīta uzstāvēja apstājušos *veķerus* (galda pulksteņus) un pie grīdas atdurošos, ķēdēs iekārtos čuguna čiekurus uzvilka augšā pie pašas dzeguzītes. Dundadznieki stāstīja, ka starp pienotavu un Sīrupfabriku svilpi dēļ ir bijusi tāda kā sacensība, kurai skaļāka un spēcīgāka, bet, kad Sīrupfabrikas īpašnieks esot no Rīgas atvedis īstu tvaikoņa svilpi, tad strīds esot beidzies. Arī pienotavai bija svilpe, bet ar augstāku toni, un to tālu dzirdēt nevarēja.

Man šis trauksmes signāls kopš kādas reizes izraisīja satraukumu, jo pirms kara pēc gara, gara pūtiens manam tēvam, mežsargam, zvānīja no Šlīteres virsmežniecības, ka degot Rukšu purvs. Arī mēs, mazie puikas, devāmies lūkot pirmo meža ugunsgrēku savā mūžā. Drausmīgi dūmu mākoņi vēlās pāri tālumā redzamajiem Kaulūķenes mežiem, bet, kamēr mēs tikām līdz Rukšu mājām, uguns jau bija pāri purvam un briesmīgs uguns mutulis pacēlās virs meža, uzveloties burtiski aiz

Tāpēc šis signāls man vienmēr atgādināja bērībā redzēto postu un nelaimi, ko vēsta svilpes pūtiens.

Pirmo reizi Sīrupfabriku ieraudzīju, būdams mazs knauķis. Sēdēju uz tēva piekrauto kartupeļu v ezuma maisiem, un man likās, ka braucām nežēlīgi ilgi, jo zirgi soli pa solim vilka smago kartupeļu v ezumu uz 8 kilometru tālo Dundagu. «Turies stingri!» tēvs uzsauca, kad laidāmies zemē no toreiz stāvā pasta kalna. Atklājās gara pajūgu rinda līdz pašai aptiekai. Zirgi nevarēja noturēt v ezumus, jo kāpiens uz Sīrupfabriku no aptiekas bija diezgan stāvs. Tēvam līdzī bija malkas šķila, un mans uzdevums bija to pielikt aiz riteņa, kad tēvs pabruca uz priekšu. Vīriem, kam tādu nebija, bija jāmeklē kāds akmens vai cits paliktnis, jo zirgi vienkārši laida v ezumus atpakaļ. Beidzot pa augšbraucamo ceļu iebraucām zem fabrikas jumta, kur pa trīs, uz kartupeļiem noliktām platām dēļu trepēm (uz vairākiem dēļiem krusteniski sasistām latām) nesa maisus augšā zem paša čukura. Divi dēļi bija novietoti vairāk uz pažobeles pusi, bet vidējais augšā līdz pašam čukuram. Lejā braucām pa otrām durvīm uz tagadējā tirgus laukuma pusi. Svērējs izsniedza tēvam kādu zīmīti un, noliekot zirgus tirgus laukumā, ar piena kannām devāmies pēc sīrupa. Par v ezumu nedotajiem kartupeļiem saņēmām 3 piena kannas

ar saldo sīrupu. Atceros, kā tēvs ziemā ar ragavām no fabrikas veda šķidro kartupeļu brāgu (grebzdās) lielā, no dēļiem būvētā vātī, laida spaiņos un nesa kūtī novietotajās baļļās.

Skolā ejot, bieži no internāta skrējām ar krūzītēm lūgties drusku sīrupa, sevišķs prieks bija, ja izdevās trāpīt tajās reizēs, kad gatavoja glikozi. Uztīts uz skaliņa, tas bija īsts cukurgailītis.

Vācu okupācijas gados vēl pret kartupeļiem sīrupu varēja saņemt, bet, kad Latviju okupēja krievi, sīrups pazuda no latviešu galda. Arī veikalos nebija nopērkams, jo visu sūtīja uz saldumu fabrikām un ļoti daudz uz Ļeņingradu. Stacijā pienāca vilcieni ar tukšām, divsimtlietrīgām mucām, no kurām cilvēki tecināja arī vēl palikušo tumši brūnu, it kā kukurūzas sīrupu. Stāstīja, ka mucas esot bijušas no Rumānijas, bet tagad tajās pildīs Dundagas sīrupu.

Pēc kara par fabrikas direktoru kļuva krievu majors Ļovkins, kā cilvēki melsa, ar četru klašu izglītību. Uz jautājumu, ko viņš saprot no vadības, Ļovkins esot atbildējis: «Man ir spēcīga inženiere un labs grāmatvedis, lai viņi strādā!» Direktors taču neprot latviski un, dokumentus parakstot, nezina, kas tur rakstīts. Ļovkins brīdinājis — ja kas, tad Sibīrija.

Vilnis Petrovics

Par un ap Sīrupfabriku

Lasu, un atāust atmiņā dažas ainiņas par Sīrupfabriku.

Pirmais, kas nāk prātā, ir svilpe, kas svilpa rītos, vakaros un dienas vidū.

Tad noteikti piramīdās sakrautās baltās sīrupa mucas, kas stāvēja di-

ķa pašā krastā. Mēs, puikas, sapņojām, lai kaut viena noripotu lejā un sargs to nemanītu!

Par plīsušo cisternu. Tas bija 1953. gada ziemā, ļoti skaistā, baltā, tīrā, sniegiem bagātā un aukstā dienā. Sīrups kūpēja un tecēja pa visu ielu. Mēs no skolas starpbrīžos skrējām to laizīt. Cik tad tur no pils vārtiem līdz sīrupa upei! Visas Dundagas vecenes (īpaši no Dakterlejas) tur bija ar spaiņiem, vešas vannītēm, tējkannām un visādiem citādiem traukiem. Visas ķēra, grāba, ko un cik varēja. No skolas ejot, mēs laizījām sīrupaino sniegu un aukstuma dēļ grābām sīrupu ar cimdium rokās un gājām uz mājām, cimdus sūkādami. Edgars Ozoliņš min 3 tonnas. Domāju, ka izlijis bija daudz vairāk, kaut gan arī trīs ir daudz.

Tad atmiņā nāk Staļina slimošana un nāves diena. Starp Sīrupfabriku un aptieku staba galā bija uzstādīts krievu propagandas lolojums — dzelzs skaļrunis, kas caurām dienām vēstīja tētiņa pulsu un citus tautai tik zināt vajadzīgos rādītājus. Nāves dienā Levitāns aizkapa balsi ziņoja tautai sēru vēsti, un man (arī pārējiem klasesbiedriem) bija baisi iet tam garām uz skolu vai mājām.

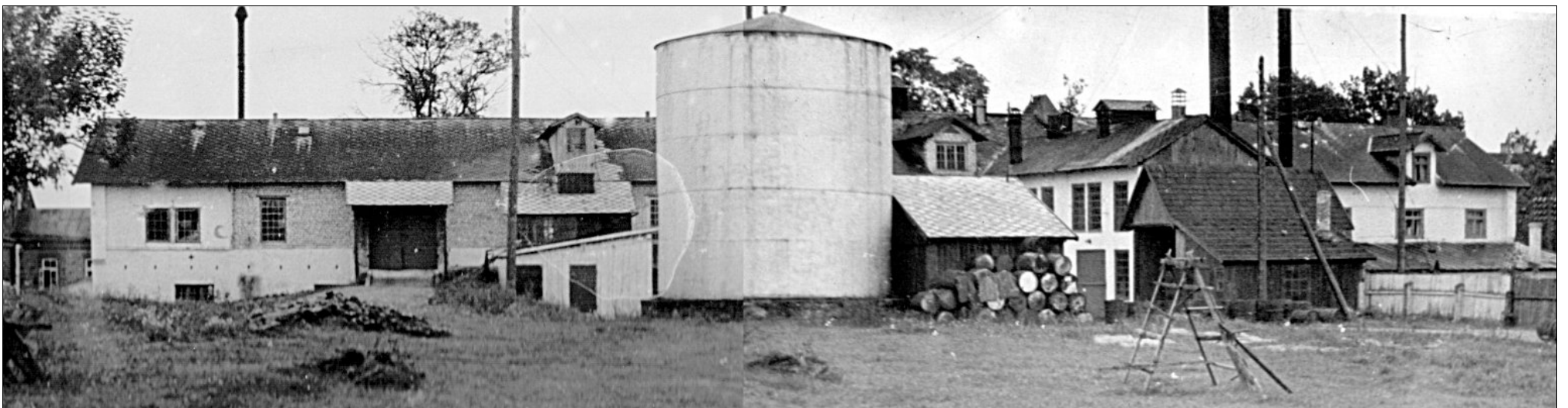
Aiz fabrikas, aiz akmens sētas bija ļoti skaists dārzs ar superīgākiem (vēl šodien domāju, ka garšīgākajiem manā dzīvē) bumbieriem. Esmu bijis daudz kur pasaulē, Japānu un Ameriku ieskaitot, taču tādus (!!!) bumbierus neesmu baudījis ne tur, ne mūsu pašu *Maximā*.

Tādas, pavei, tās lietas!

Ar sveicieniem Guntis Briēdis, dzimis dundziņš

Apkopoja Diāna Siliņa

Foto no Astras Demantes albuma

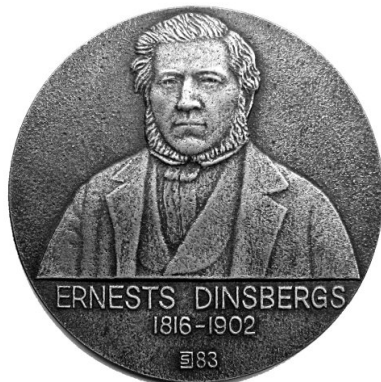
Tauta pieder mākslai

Pastāvīgā medaļu izstāde

Medaļu kluba priekšsēdētājs Jānis Strupulis turas pie skaistas tradīcijas. Viņš ir izdomājis nosaukumu un uzzīmējis etiķeti lieliskam franču vīnam, ko glabā un atver tikai uz medaļu izstāžu atklāšanu. Tā nosaukums — *La Belle Bacchante* (Daiļā Bakhante). Brīnšķīgais vīns nonāca arī Dundagas pilī.

10. V Dundagas pils ekspozīciju zālē atklāja 1. pastāvīgo medaļu izstādi Latvijā.

Dundadznieki jau bija domājuši, ka vajadzētu izgatavot Dundagai raksturīgu monētu. Atlika atrast lietpratēju, kas izgatavotu šo naudu un presformas tās pavairošanai. Tūrisma informācijas centra vadītājai Alandai Pūliņai laimējās satikt medaļu mākslinieku Jāni Mikānu. Vēlāk radās ierosme pilī novietot savu naudas kaļamo ierīci un... pastāvīgu medaļu izstādi! Kā atzina J. Mikāns, viņš darbnīcā pārcilājis paša izgatavotās medaļas no viena kakta uz ot-

ru, jo Latvijā nav muzeja, kur medaļas izlikt, un piedāvājis tās Dun-

dagas pilij. Dundadznieki, izmantojot *Leader+* projektu, ieplānoja nau-
du vitrīnām un presformām. Pēc J. Mikāna ierosinājuma un Medaļu kluba vadītāja aicinājuma atsaucās arī citi medaļu mākslinieki, un tā Dundagas pilī nonāca vairākas latviešu autoru dāvinātas medaļu kolekcijas, kurās ir arī ārvalstnieku veidotas un kaltas medaļas. Izstādi ierīkoja Velga Eizenberga, kuru arī saista medaļu māksla.

Izstādē redzam apmēram 15 autoru darbus. Visplašākais dāvinājums nāk no J. Strupuļa, J. Mikāna, viņa brāļa sievas Vijas Mikānes (1937—2004), viņas dēla Oskara Mikāna un meitas Antras Urtānes.

Medaļu izstādi atklāja Dundagas pagasta vadītājs Austris Kristapsons. No medaļu māksliniekiem bija ieradusies J. un O. Mikāni, J. Strupulis un A. Urtāne. Aina Pūliņa papildināja medaļu klāstu ar kādu īgaunu mākslinieka medaļu. Mākslinieki ar laiku šeit vēlētos redzēt medaļu muzeju. Neiespējami tas nav, jo medaļu veidotāju atsaucība

ir liela. Viesi ļoti priecājas, ka Latvijā ir tāda vieta, kur atradīsies pastāvīga medaļu izstāde. «Kāpēc gan visam jānotiek Rīgā?» jautāja J. Mikāns. Dundadznieki, protams, var tikai priecāties par uzticēšanos. Mākslinieki arī ielūkojās Mākslas

un mūzikas skolas Mākslas nodaļā un sajūsminājās par mūsu bērnu darbiem. Ciemiņi lūdza pateikt lielu paldies mākslas skolotājiem par viņu darbu!

Diānas Siliņas teksts un foto

• *No kreisās: Austris Kristapsons, Jānis Strupulis, Alanda Pūliņa, Lauris Laicāns, Smaida Šnikvalde, Antra Urtāne un Oskars Mikāns, izstādi atklājot.*

Svešās malās esot jauki

NEDEĻA FRANCIJĀ

Turpinājums. Sākumu sk. 4. (73.) numurā.

Luksemburgas dārzs, Triumfa arka un Elizejas lauki

Braucam ar metro uz Luksemburgas dārzu. Franču stila dārzos valda matemātiska precizitāte plānojumā, un tikpat rūpīgi kopti, *fri-zēti* ir koki un krūmi. Parīzē ļoti daudz platānu, to miza atgādina armijnieku plankumainos formas tērpus. Daudz skrējēju, kas jož, spītējot draņķīgajam laikam. Daudz arī publisko bezmaksas tuaļu.

ieturam Latīņu kvartālā. Deviņdesmito gadu vidū tas likās citāds. Pēdējos gados ienākuši *magrebi*, kā francūži sauc arābu ieceļotājus no bijušajām kolonijām. Ēstuvītes, ne pārāk lielas, ne mājīgas, ne tīras, parasti ar īpašnieku un viesmīli vienā personā. Viens otrais — frī kartupeļi, liellopu gaļa ar dažādām dīvainām garšvielām vai gabaliņu vistas — maksā ap 6 — 7 eiro. Tas ir lētākais. Apmēram tas pats jāizdod par franču baltmaizē sastūķētu ga-

• Ieva Zemīte, aizmugurē So pils un īves — izveidotas kā piramīdas.

Autora foto

Oranžērija slēgta. Nosaluši nolēmjam apmeklēt muzejus, kas ir par brīvu. Klinī (*Cluny*) muzejā milzums sakrālās mākslas, visai reālistiska un padrūma. Karnavālē (*Carnavalet*) muzejs glabā Parīzes vēsturi. Redzam galvaspilsētu pirms vairākiem gadsimtiem un dažāda lieluma Bastīlijas maketus. Visvairāk abos muzejos sajūsmina skolas bērni, kas turpat uz muzeja trepēm un grīdas pieraksta skolotāju stāstījumu un zīmē kladēs. Brīvi, vienkārši, iedarbīgi.

Pirmās pusdienas franču zemē

ļu un sieru. Pavisam neliela kafijas tasīte par 2,5 eiro.

Pēcpusdienā pie Triumfa arkas redzam kādu ceremoniju, kurā piedalās saujiņa Otrā pasaules kara veterānu. Aizkustinoši redzēt sirmgalvjus parādes formās, ar spieķi vienā un karogu otrā rokā. Kādam zaldātam palikusi tikai labā puse, kreisā roka un kāja — protēzes. Pūš nežēlīgi ass ziemeļnieks.

Krēslā soļojam pa Elizejas laukiem. Ietves kā šosejas. Mirdz uguņi skatlogos, ņudz gājēji, un dažādu tautību murdoņā pēkšņi saklausu: «Vasarā te ir vēl vairāk ļaužu.» Tīrā

latviešu valodā to skaidro kāda kundze savai meitai.

Lielai daļai veikalu nav durvju: pircējs no ielas uzreiz ieiet iekšelpā, bet daļu preču var aplūkot uz ielas. Arī kafejnīcās ir iekšelpas un āra daļa. Pat nemīlīgā laikā francūži vairāk iecienījuši ārpusi, kur dzeltenbrūnos, pītos krēslos spēj nīkt stundām.

Augu dārzs, So un Sabatjē

Sestdien staigājam pa Augu dārzu. Viss zied un zaļo, viss precīzi izskaitlots, nopļauts un *nofrizēts*. Augu dārzā lieliski iekļaujas zvērudārzs ar pandām un kādu īpaši pozēt kāru mērkaķi.

Kafejnīcā iekožam franču baltmaizi ar kazas sieru un klāt piedzēram piparmētru tēju. Krūzītē karsts ūdens, tajā peld maza piparmētras lapiņa. 2,50 eiro!

Pēcpusdienā ar reģionālo ekspresi braucam uz 7 kilometrus attālo So (*Sceaux*) pilsētu pie Rolāna un Klodīnes Sabatjē. Viņi abi ir mākslinieki — Rolāns zīmē, Klodīne izkrāso, abi ilustrē gan žurnālus, gan grāmatas. Rolāns ir studējis arhitektūru un mikoloģiju (sēņu zinātņi), nodarbojas ar žurnālistiku, aizraujas ar dažādu tautu folkloru un piedevām ir dravnieks.

Rolāns nesteidzīgi izvadā un pastāsta par So, kādreiz zemnieku ciematu, kas apgādājis galvaspilsētu ar dārzeņiem un augļiem. Tagad 20 000 iedzīvotāju pilsēta ir turīgo rajons. Pilsēta kā konfektes. Rolāns rāda no Bastīlijas drupām celtu ēku. Attiekties no šiem akmeņiem neesot bijis patriotiski.

So lepnums ir 120 ha lielais parks un pils. Atkal redzam franču dārza paraugu — celiņš ar celiņu sader uz centimetru, koki un krūmi rūpīgi apgriezti. Skaistas strūklaku kaskādes, diķi. Pie pils brīvā dabā ierīkota lielizmēra fotogrāfiju izstāde. Fotogrāfi no visas pasaules fotografējuši kokus — rezervātos un pilsētās, tuksnešos un kara laikā, zaļojošus un nokaltušus. Parka malā bariņš vīru mētā metāla bumbiņas. Tā esot nacionālā spēle. Vīri pusmūžā un pensijas gados tā ņemoties augu dienu. Kamēr viens met, tikmēr citi gudri apspriež sviedienus.

neklis sieram. Viesu namā *Pie Pliča* vakariņās ēdām sātīgu siera zupu un saldu siera kūku. Uz mākslas un mūzikas skolas jumta nu jau 20 gadus dzīvo stārķu pāris, kas apdziedāts pat pilsētas himnā.

Preiļu vizītkarte ir romantiskais ainavu parks — otrs lielākais Latvijā — ar diķiem, kanāliem, 7 tiltiņiem, Mīlestības kalniņu, Ievas un Ādama salu. Grāfam Borhem, kam parks piederējis, bijuši ļoti vērtīgi zirgi — par vienu esot doti 100 dzimstcilvēki. Zirgiem uzcēla pili — vienīgo Latvijā. No tās gan tagad saglabājušies tikai mūri.

Aplūkojam pirms gada atvērto privāto leļļu muzeju. Tā īpašniece pati gatavo lelles un šuj tām tērpus. Saistošs stāstījums, leģendas, Preiļu himna, Līgavas dziesma, dažas anekdotes latgaliski, un viss redzētais radīja lielisku iespaidu par Preiļiem. Tā stāstīt un dziedāt var cilvēks, kas ļoti mīl savu pilsētu.

Visspilgtāk ticības spēks, patriotisms un latgaliskais atklājās Maizes muzejā Aglonā. Tā dibinātāja Vija Ancāne, tērpusies Latgales tautas tērpā, mūs sagaidīja, pārsvarā runājot latgaliski. Brokastīs garšojām turpat ceptu rupjmaizi, *bulbas*, *škvarcēnu*, *šmakovciņu* un *kļockas*. Pirms iebraucām Vabolē, pamanījām ciema nosaukumu *Lielās kļockas*, kas, kas mums neko neizteica. *Kļockas* nobaudījām Maizes muzejā. Ēdām, pirkstus laizīdami un lūpas šmakstinādami! Pēc brokastīm — danči, spēles, miltu malšana, mai-

Mājās, klājot vakariņu galdu, Klodīnes kundze dungo *Caur sidraba birzi gāju!* Melodija palikusi prātā no ceļojuma pa Latviju! Mēs savukārt nodziedām *Marsel-jēzas* pirmo pantīņu. Vēl ciemakulkim esam atveduši *Laimas* konfektes, tautas mūzikas ierakstus, balzama pudeli un dažādu ziedu medu. Rolāns uzreiz ieinteresējās par latvāņiem.

Vakara gaitā esam iepazinušies ar laulāto draugu darbnīcām, esam noskaidrojuši, ka francūži nepazīst ne skābo krējumu, ne rūgušpienu, ne kefīru, ne mūsu biezpienu. Reiz lasīju, ka liela daļa franču skolēnu nesaprot saistību starp piena pudeli un govī. Iedzerot «franču» pienu, es arī to nesaprotu.

Bet vakars ir izdevies lielisks. Esam guvuši ieskatu franču gastronomijas un attiecību virtuvē. Viņu sirsnība un pieklājība ir neviltota.

Lieldienas

Olu krāsošana Francijā atdzimst no jauna. Sīpolu mizas gan neizmantojot.

Dodamies uz Monmartru. Turp ved arī amizants monmartrobuss, bet mēs kāpjām paši. Iekļūt skaistajā Svētās sirds bazilikā (*Sacre-Coeur*) neizdodas — milzīga rinda! Lēnām ejam pa senās bohēmas vietas šaurajām ieliņām, iebāžam degunus suvenīru veikaliņos un kaut ko arī nopērkam. Turpat uz ielas stūra apēdam pa pankūkai. Plānā pankūka (*crêpe*) ar ievārījumu, sieru vai šķiņķi maksā 4 — 4,5 eiro.

Aizejam uz slaveno mākslinieku laukumu. Vidū kafejnīca «Pie Eižena», apkārt ielu mākslinieki piedāvā tūristiem uz ātru roku uzzīmēt

kas, kas mums neko neizteica. *Kļockas* nobaudījām Maizes muzejā. Ēdām, pirkstus laizīdami un lūpas šmakstinādami! Pēc brokastīm — danči, spēles, miltu malšana, mai-

vai no papīra izgriezt profilu. Cenšamies cits citu nepazaudēt. Mobilais telefons darbojas tikai man!

Ieraugām dzīvās statujas. Aktieri, saģerbušies baltās, *antikās* drānās, ar puķi rokā sastingst uz kāda ciļņa. Līdzko «pieminekļa» piekāvē kāds noliek naidiņu, tā statuja atdzīvojas un ar žestiem pateicas. Pēc tam atkal lēnām sastingst.

No Monmartras dodamies uz ne mazāk slaveno Pigala laukumu un Sarkanajām dzirnavām (*Moulin Rouge*). Pa ceļam no kastaņu pārdevēja nopērkam lielo tūti par 5 eiro. Kamēr karsti, garšo gluži labi, tikai Ieva splaudās.

Tad no kādas seksotavas, policiju saukdams, izskrien pārbijies vīrs. Līgucis man uzreiz ieķeras elkonī, un mēs raugām aši pamest uzbāzīgo rajonu. Ir gan dienas vidus, bet visur esošie seksodromi šķiet kā alkatīgas mutes, no kurām labāk turēties pa gabalu.

Alnis Auziņš

Turpmāk vēl.

• Klodīne un Rolāns Sabatjē, Līga Auziņa ar franču suņumeiteni Mizeti un raksta autors pie vienas no parka ieejām.

Ievas Zemītes foto

Bet, kas svešas zemes, salas...

Ticības spēks Latgalē

Kā izskatās Latvijas otrā malā? Mani visvairāk pārsteidza satikto cilvēku ticība, mīlestība pret savu zemi, lepnums par latgalisko kultūras mantojumu.

Izbraucot no Jēkabpils, Talsu Tūrisma informācijas centra (TIC) vadītāja un ceļojuma rīkotāja Inese Roze sacīja — tūliņ būs Latgale. Tā arī sākās ar krucifiksiem ceļa malās. Tos rotāja puķu vainadziņi, pie krucifiksiem bija salikti svaigi pavasara ziedi, sastādīti zaļumi un puķes, apkārt tiem — sētiņa. Krucifiksi ir aizlūgšanas vietas, par kuru skaistumu tiešām rūpējas. Vaboles pagastā, Daugavpils tuvumā, pie kāda krucifiksa mazliet noklausījāties maija dziedājumus, kas arī ir saglabājusies tradīcija.

Preiļos, viesu nama *Pie Pliča* pagalmā, nu jau gadu slejas vismazākā baznīca Latvijā. Tajā skan mūzika un ieiet var katrs. Ceļmalas kapela, kas nepieder nevienai draudzei, tapusi ar enerģiska, savdabīga preilēnieša Igora Pliča gādību.

Aglonas bazilikas varenību izbaudījām vēlā vakara stundā, bet otrā rītā apmeklējām 2006. gadā at-

klāto Karaļa kalnu, kas atrodas tieši pretī bazilikai. Karaļa kalnu ar bazilikas teritoriju savieno Egļu ezers. Tā ir Jāņa Stupāna ideja. Viņa īpašums atrodas ļoti gleznainā vietā, ezera krastā, kur pakalni mijas ar ielejām. Visaugstākajā pakalnā viņš gribējis celt māju, bet sapratis, ka tik skaista un augsta vieta kā radīta, lai pagodinātu Dievu. Tagad pakalna galā stāv Jēzus Kristus un Engēļa skulptūras, bet kādā zemākā vietā skulptūra, kurā attēloti 12 jūdu cilts vīri, kas nes krustu. Apkārtnē vēl daudz darāmā, bet jau sastādīti zaļumi un ziedi.

Pilnīgi citām acīm ieraudzīju Preiļus, kuru centrā esmu bijusi vairākkārt. Preiļu TIC vadītāja Irēna Kjarakuža mūs izvadāja pa savu pilsētu, atklājot *odziņu* pēc *odziņas*. Izrādās, tajā ir vismūsdienīgākā bibliotēka Latvijā. A/s *Preiļu siers* ir lielākie siera ražotāji un eksportētāji valstī. Pilsētā ir Siera iela un piemi-

• Preiļos ir vismazākā baznīca Latvijā.

Autores foto.

Sarauj, Dundaga!

Šahs pavasarī

23. IV Dundagas šahisti pirmoreiz viesojās Valdemārpilī. Jau pēc pirmās ciemu reizes Dundagā valdemārpilnieki ļoti ieinteresējās par iespējām sacensties šahā. Valdemārpils vidusskolā pavisam spēlēja 12 mājinieki, pārsvarā 9. un 10. klases audzēkņi, un 5 mūsu sākumskolas audzēkņi. Spēki izrādījās visai līdzīgi. Iesācēju turnīrā pirmajā trijniekā gan valdemārpilnieki, toties 4. sporta klases normu izpildīja Marta Freimute. Iesācēju un 4. sporta klases šahistu cīņās Ģirtam Treinovskim 6. vieta, Paulai Skaidiņai 4. vieta un Rihsardam Hermanim 2. vieta, kas viņam ļāva iegūt 3. sporta klasi. Rihsards vienīgais sagādāja zaudējumu uzvarētājam, vietē-

jās vidusskolas 10. klases audzēknim Robertam Celmiņam.

26. un 27. IV piedalījāties gada svarīgākajās jaunāko šahistu sacīkstēs — Cerību kausa komandsacībās Rīgā. Diemžēl saslīma Rūdolfs Bražis. Cīnoties bez viena dalībnieka, komanda uz augstu vietu netēmēja, turklāt mūsējie bija vieni no jaunākajiem. R. Hermanis pie II galdiņa šoreiz palika uz nullītes, Ģ. Treinovskim pie II galdiņa 1 punkts, toties P. Skaidiņai pie meiteņu galdiņa — 4 punkti no 7. Paulas pacietīgais darbs katrā partijā deva labas sekmes. Neatlaidību un izturību vēlū visiem!

Alnis Auziņš

Jauno futbolistu sasniegumi

Kopš pagājušā gada septembra Dundagas puikas var trenēties futbolā, jo uz šejieni brauc mērsradznieks, 28 gadus vecais Latvijas Sporta pedagoģijas akadēmijas students Mārcis Kriksauskis.

— Futbolā trenējas zēni no 1. līdz 8. klasei. Tiem, kas regulāri apmeklē treniņus, progress ir milzīgs, īpaši jaunākajiem. Šogad esam piedalījušies Kurzemes čempionātā futzālā — futbolā telpās. Tajā spēlēja visas Kurzemes labākās komandas. Zēni, ko trenēju no visa Talsu rajo-

na, spēlē futbola klubā *Talsi*, arī dundadznieki. Cīnījāties kā Talsu rajona komanda. Čempionātā piedalījās mani futbolisti deviņās vecuma grupās: 4 no tām izcīnīja pirmo, 4 — otro vietu. Uzvarētājkomandās spēlēja dundadznieki: Kristaps Gološinskis un Elvis Bēķis (90. gadā dzimušie), Henrijs Bernāns (94. g.), Ģirts Treinovskis un Raens Tālbergs (98. un 99. g.), Aleksis Dēvits un Kārlis Gerdiņš (99. g.).

Uzklausīja Diāna Siliņa

Volejbolisti uz pjedestāla

Latvijas jaunatnes čempionātā volejbolā, kas 26. un 27. IV notika Daugavpilī, mūsējie — Kristis Dambergs, Nauris Dzērve, Pauls Ķierpe, Kristaps un Toms Šepes, Artūrs Šnikvalds — sīvā cīņā ar spēcīgiem

pretiniekiem no Daugavpils, Rīgas un Rīgas rajona ieguva 3. vietu. Pavisam sacentās piecas komandas. Apsveicam treneri Unu Silu un sportistus!

Diāna Siliņa

Ostenzakeni senču zemē

13. V pirmo reizi Dundagu apciemoja barons Johans fon Ostenzakens, Kristiāna fon Ostenzakena mazmazdēls, ar kundzi, sievastēvu, dēlu un meitu.

Pa senču dzīves vietām Ostenzakenu pēctečus izvadāja gide Aina Pūliņa. Ainu arī lūdzu dalīties iespaidos.

«Ļoti patīkami, atklāti, laipni, in-

telīgi cilvēki, patiesi ieinteresēti savas dzimtas izpētē un bez mazākās vīzdegunības!

Krustu šķērsu izstaigājām pili (apskatījām arī nupat atklāto meda-

Tie, kas lido, tie, kas peld

Gada zivs — strauta forele

Kas ir kas?

Strauta forele ir taimiņa *Salmo trutta* pasuga — *Salmo trutta fario*, tātad taimiņš un strauta forele pieder vienai zivju sugai. Jokojoties varētu teikt, ka taimiņš ir strauta foreles kaimiņš. Vāciskais un angļuiskais taimiņa nosaukums ir «jūras forele», kas uzskatāmāk norāda uz taimiņa un strauta foreles radniecību. Savukārt krievu valodā «*taimeņ*» apzīmē pavisam citu, Latvijā nesastopamu lašveidīgo zivju sugu. Taimiņš (jūras forele) ir anadroma zivs, kas lielāko dzīves daļu pavada jūrā, bet upē — pirmos dzīves gadus un vēlāk nāk uz nārstu. Strauta forele visu dzīvi pavada iekšzemes ūdeņos un neveic tālus ceļojumus. Ģenētiskā analīze liecina, ka to genomi (ģēnu kopums) būtiski neatšķiras. Jāatzīmē, ka lašveidīgās zivis veido hibrīdus savā

starpā, bet šeit runa ir par vienas sugas iekšienē pastāvošām formām.

Izskats

Forele ir neparasti skaista zivs. Tās slaidais pludlīniju formas ķermenis liecina, ka strauta forele ir ātra zivs, kura viegli pārvietojas ūdenī un spēj izlekt virs ūdens, tvarstot zemu lidojošus kukaiņus un pārvarot šķēršļus. Mugura zilganpelēka vai zeltaini brūna, sāni un vēders sudrabains. Uz sāniem sarkani punkti ar gaišu maliņu. Uzskata, ka ķermeņa krāsa tumšāka ir tām forelēm, kuras apdzīvo ūdens teces ar dūņainu pamatu, savukārt kaļķainos ūdeņos dzīvojošās foreles ir gaišākas. Visām lašu dzimtas zivīm uz muguras tuvu astei novietota neliela gaļīga spura — taukspura. Forelei tās augšdaļa ir sarkana atšķirībā no neliela izmēra lasēna,

Raibs kā dzeņa vēders

Dundagas odziņas

Marta beigās Dundagas pagasta padome izsludināja konkursu Dundaga manām acīm jeb Dundagas odziņa un saņēma 15 pieteikumus, ko atbilstoši nolikumam vērtēja žūrija. Šajā numurā aplūkosim rezultātus.

Konkursa vērtēšanas komisijas locekļi — Andris Kojro, Uldis Puļķis, Alnis Auziņš, Una Sila un Silva Gulbe — par galvenajām Dundagas odziņām izvēlējās *Kāpnes ieejai parkā* (1. vieta), *Puķu un apstādījumu dobe pie pils* (2. vieta), *Tiltiņš pie bibliotēkas Kaļķos* (3. vieta). Tos arī šajā gadā sāks īstenot. Daļēji īstenot varētu arī projektus *Avotiņš* (4. vieta) un *Ledus pagrabs* (5. vieta).

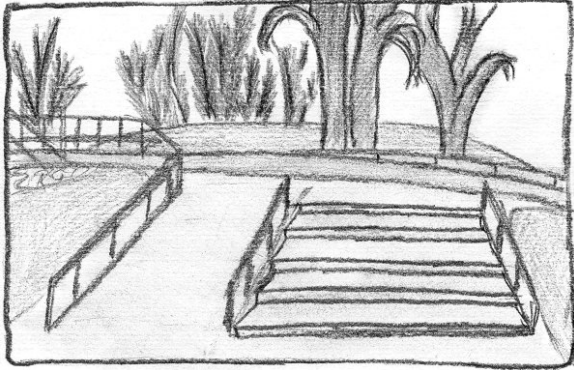
Tas nozīmē, ka šogad, cik iespējams, sakārtos kāpnes ieejai parkā tā, lai jebkuram, arī invalīdiem un riteņbraucējiem, būtu ērti pārvietoties. Pretī jau esošajai pils puķu un apstādījumu dobei iekārtos vēl vienu uz tiltiņa pusi. Laipas vietā pie bibliotēkas Kaļķos uzbūvēs tiltiņu. Pie avotiņa ierīkos laipu ar margām, mazu pakāpienu, lai ērtāk piekļūtu pie ūdens, un soliņu

Balle kopā ar Jūrkant

1. V pilī notika balle, kurā spēlēja Kolkas grupa Jūrkant. Par to stāsta Kultūras centra vadītāja Smaida Šnikvalde.

Grupas *Jūrkant* spēlēto mūziku dundadznieki bija dzirdējuši šlageraptaujā un atpūtas vakarā kafējnīcā *Krūziņi*. Apmeklētāji jau zināja, ka būs lieliska balles mūzika, tāpēc arī cilvēku bija daudz. Cerams, ka augustā kādā no zaļumballēm atkal dundadzniekus gaidīs jauka tikšanās ar *Jūrkant*.

Uzklausīja Diāna Siliņa

- 1. vietas ieguvējas iecerēto parka kāpņu skice**

no vienkārša pārzāgēta koka. Ledus pagraba apkārtni notīrīs, saposīs un uzbūvēs žodziņu pie diķa.

Vēl dundadznieki ierosināja sakārtot skvēru pie Tautas nama un uzlabot Tautas nama apkārtni no Pils ielas puses, izveidot skaistu za-

Rožu slepkava

No 19. V uz 20. V rožu dobē pie pils terases pazudušas 3 ērkšķainas, divgadīgas apstādījuma parka rozes un 1 bojāta, acīmredzot to nav izdevies izraut.

Tagad dobē radies neglīts robs. Protams, rožu stādus nopirks vietā un iestādīs, bet vislabāk jau būtu, ja vainīgais pats atnestu un iestādītu atpakaļ lielās rozes.

Tajā pašā laikā pie afišu staba, pretī laukumam, no dekoratīvā apstādījuma trauka izņemtas 3 atraitnītes, bet 2 izlauztas un nomestas turpat lejā. To visu pamanījusi pils dārzniece Lillija Gleglu, kas rūpējas par apstādījumiem.

ļo zonu avīžu kioska labajā pusē un pie autoostas, iztīrīt Dundagas diķi, papildināt liepu aleju Talsu ielā ar košumkrūmiem, sakopt bruģi un tā apkārtni pie *Liepgaļiem*.

Pāris projektos parādījās vārds «strūklaka». Kāds to ierosināja ierīkot laukumā starp pili un luterāņu baznīcu, cits — pie pagastmājas, kuras zaļajā zonā varētu būt arī no košiem ziediem veidots uzraksts *Dundaga*. Vēl kāda skaista iecere — maza, jauka lapene parkā pie diķa ar skatu uz pili un baznīcu. Visiem konkursa dalībniekiem liels paldies par atsaucību un bal-

vā — ekskursija uz kādu no Kurzemes daiļdārziem un pateicība par piedalīšanos Dundagas svētku laikā. Uzvarētājus gaidīs arī naudas balvas.

Projektos un protokolā ielūkojās Diāna Siliņa

Viņa uzskata, ka to izdarījuši pieaugušie. Jaunieši gan bieži pulcējas pie pils terases, taču nekad viņi nav aiztikuši puķes.

Tā nu sanāk, ka vairāki dundadznieki raksta projektus, lai Dundaga kļūtu skaistāka, par to gādā arī pils dārzniece, bet citi bez sirdsapziņas pārmetumiem apzog un posta apstādījumus...

Diāna Siliņa

bikts telpa varējusi būt gan. — Red.)

Ejot pa parku, Johans izsaucās, ka jūtot savu senču zemi. Sirsnīgi atvadoties un sakot uz redzēšanos Dundagai, barona ģimene solījās atstāt materiālus pils izstādei, kā arī atbraukt šurp un kārtīgi ar kājām paceļot pa senču takām.»

Alnis Auziņš

• *Strauta forele.*

Ērika Engbretsona foto

kura taukspura ir pelēkā krāsā. Tēviņi ir mazāki, ar proporcionāli lielāku galvu. Mute ir ar zobiem, jo forele ir plēšīga. Tēviņiem nārsta laikā apakšzoklis ir nedaudz uzliekts uz augšu.

Dzīves veids

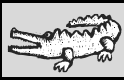
Strauta forele apdzīvo ēnainus strautus un krāčainas upes ar strauju kritumu un lielu skābekļa daudzumu ūdenī. Bieži sastopamas nelie-lās upītēs, kas tek cauri mežiem. Šādās upītēs vasaras vidū ūdens saglabājas tikai dziļākajās

vietās — bedrēs. Tur foreles spēj sagaidīt lietavas, jo barībā izmanto kukaiņus, kas ūdenī krīt no kokiem. Ar ūdenī dzīvojošajiem vēzveidīgajiem un kukaiņiem vien šādā situācijā izdzīvot nevarētu. Šīs zivis slēpjas piekrastes pacerēs, zem akmeņiem un kritušiem kokiem.

Strauta foreles nārsto rudeni, kad ūdens ir atdzisis (aukstā ūdenī izšķīst vairāk skābekļa). Mātītes nērš ikrus uz oļainas grunts. Ikri ir samērā lieli — līdz puscentimetram diametrā. Foreļu ikri būtībā ir olšūnas, turklāt liela izmēra, ar biežām mutācijām. Tāpēc tos plaši izmanto dažādu bioloģijas nozaru pētnieki — embriologi, ģenētiķi.

Strauta foreles dabiskie ienaidnieki ir ūdri, ūdeles, putni, tomēr visvairāk *Salmo trutta fario* ietekmē cilvēks, meliorējot un pārveidojot ūdensteces. Daudz ļauna nodara neapzinīgi makšķernieki, ķerot nelielas foreles.

Vilnis Skuja, Slīteres nacionālā parka zoologs

Bez televīzijas

Mazvakriņš Kubal skole

Tā starptautiskās *Muzeju nakts* pasākumu 17. V pievakarē bija nosaukuši Kubalu skolas-muzeja ļaudis. Arī šo rindiņu autoram laimējās izbaudīt vakara lēno ritējumu vēsturiskajā ēkā un tās apkaimē.

Rakstu avīzei var izveidot jau no daudzsološajiem pieteikumiem vien: skolas maizes krāsns kurināšana, maizes un speķraušu cepšana; vakarmācības skolas klasē, proves raksti; skolas nama bēniņu atradumi: seno darba rīku un sadzīves lietu atpazīšana; vakarēšana dundžu sabiedrībā; Sofijas Dravnieces komentāri, papildināti ar bildēm; orientēšanās spēle skolas nama apkārtnē, vakara krēslā; skolasbērnu rotaļas; skolasbērnu un ciemiņu uztiekšana; Sofija Dravniece: «... mēs nodzieda dievdziesmas, skoltes noskaite lūgšan un atlaid mūs uz mājām». Un tā ir tikai daļa no iecerētā! Turklāt vakara sākumā saņemtajai

programmai otrā pusē ir skolas pārzīnes Sofija Dravnieces 1939. gadā zīmētais skolas nama plāns!

Pārzinis Ivars Abajs, nesteidzīgi apsveicinādamies ar ciemiņiem, ievada gaidāmā vakara noskaņās. Es atstāstītu tā: ir uzdota tēma, pieturas punkti, reizē atstājot lielu rīcības brīvību visiem dalībniekiem. No katra paša atkarīgs, tieši kur piedalīties, ko saredzēt, saklausīt, uzzināt. Galvenais — visiem kopā darbojoties, radīt gaisotni. Un tā notiek! Man pat vienubrīd šķiet — varbūt tā ir pēdējā atblāzma no vakarēšanas, kādu piekopusi senči, kas nepazīna internetu, televīziju un radio. Sarunas, saskarsme starp

atsevišķiem cilvēkiem un paudzēm.

Elma Zadiņa un Velta Metene līdzi paņēmušas rokdarbus, piedevām skolotājai Metenei azotē ir aizķērušās mīklas, ko klātesošie lūko atminēt. Iestāties īpašais dundžu valodas laiks, kad nav vēlams izteikties literārā valodā, un es varu vien priecāties par skaisto tāmnieku mēli un pasmieties līdz citiem, kad īstenie iezemieši sarāj cits citu par kādu nejausi iesprukušu literārās valodas vārdu.

Uz diviem gaņģiem, bēniņos un lejā, pie ugunsкура, divi viedi vīri izrāda senus darbarīkus, liek tos atminēt citiem un paši rauga to darīt. Gadās priekšmeti, ko pat Arnolds Grīnfelds nepazīst. Vilnis Mitlers dod labu padomu: «Melo vien droši tālāk, Arnold, tāpat neviens to nezinā!»

Kopā ar daudziem citiem izveidoju skolasbērnu pulciņu, lai senajā klasē, sēžot vecajos solos, ar zoss spalvu lūkotu uzrakstīt dažus vārdus vecajā ortogrāfijā, turklāt dundžu

džu valodā. Kā par brīnumu, pa-beidzu pirmais, un skolotāja Gunita Tropiņa man ieliek piecnieku. Lai kam taču tas nav 10 ballu sistēmā, jo iekavās dots skaidrojums «slavējami». Mana dzīvesbiedre ir tik sajūsmināta par savu piecnieku, ka pēc pirmā darba veikšanas labprātīgi piesakās otrgadniekos.

Vakara gaitā sapulcējas vismaz 60 ciemiņu — skolas bērnu. Katram atrodas sava nodarbe. Bērni, jau-nieši un pārējie daudzmaz sprauņie lūko orientēties, kā teikts programmā, «skolas puslīdz aizaugušajos laukos un ganībās». Cits bariņš pie ugunsкура dzied un iet rotaļās. Tikpat pašsaprotami kā dundžu mēle šajā vakarā ir sieviešu tautiskie tēpi, dažs labs juku laikos krāsns mutē izglābts.

Kaut kad pa vakara vidu sagaidām mācītāju, kas atbraucis pārklaušināt bērnus. Aigars Zadiņš līdz ar Mārtiņu Abaju, Ediju Tropiņu un Guntu Abaju mums palīdz iedzīvoties Ernesta Dinsberga laika pasaulē. Tāpat skolotāja Marta Kajaka,

lasīdama *Ciemgaļu* meitas precību ieceres, aizved klausītājus patālā pagātnē.

Noslēgumā nāk mazvakriņš tiešā izpildījumā — nupat maizes krāsni izcepti rauši, sula un piparmētru tēja. Jau pusnakts klāt, lēnā garā mīlojamies ar cienastu, un blakus Sandra Lielanse man saka: «Nu negribas taču iet prom, vai ne?» Tad Ivars Abajs, muzeja vadītājs un vakara tēls vienā personā, tāpat nesteidzīgi dalās pārdomās par notikušo. Laiks pagājis lēni! Tā ir viena no galvenajām atziņām. «Man arī ikdienā paiet, vai nu pie *pogām* sēžot, vai nu pusteciņus apkārt skrejot, lūkojot aplaut un sapost apkārtni.» Ivaru gan grūti iedomāties steidzīgu, taču skaidrs, ka laikmeta kopīgais ritums skar arī viņu. Bet šis vakars ir patīkams izņēmums — mums visiem.

«Senāk bijis arī tāds vērtējums — «puslīdz»,» Ivars vēl nosaka. Bet vakars ir izdevies slavējami.

Alnis Auziņš

Skaisti un derīgi

No aprīļa līdz maija beigām pils kolonālē skatāmi Liepājas Mākslas vidusskolas audzēkņu darbi.

Pārsteidza krāsainība, materiālu un formas daudzveidība. Visvairāk izstādītas bija dažāda lieluma, veida un krāsu ādas kārbas. Ja man būtu jāizvēlas savējā, priekšroku dotu lielai kārbai bēša toņos, uz kuras vāka redzams Kleopatras vai vismaz Senās Ēģiptes sievietes tēls. Turpat bija skatāmi arī līdzīgi grāmatu vāki.

Nevarēju nepamanīt arī ovālu, mīkstu, pamatā melnu ādas spilvenu un sēdekli, ko greznoja dažādu krāsu atšķirīgi materiāli. Bija vērojami dažādi grāmatu iesiešanas paraugi. Grāmatu vāki bija no kartona, ādas un koka, bet grāmatas — ļoti dažādā lielumā. Starp tām gozējās divas izteismīgas lelles, at-

gādinot kaķus. Vai tā bija domājuši arī to darinātāji?

Savdabīgi izskatījās no pelēka filca veidots komplekts: josta ar maku, dūraiņi un īpatnēja cepure bez dibena. No filca bija veidots arī cita izlase rozīgos toņos.

Ieinteresējos par 3 smilšu krāsas traukiem: katram augšpusē bija pa kādam caurumiņam. Varbūt vāzes, kur ielikt ziedus, varbūt savdabīgi dekorī.

Interesenti, piemēram, mūsu Mākslas un mūzikas skolas audzēkņi varēja ko tuvāk uzzināt par šo skolu no afišām ar Mākslas dienu programmu un bukletiem par mācību iestādi.

Diāna Siliņa

Grāmatu iesiešana

Februārī jau rakstījām par Dundagas Mākslas un mūzikas skolā (DMMS) aizsāktu projektu *Atvērtās radošās darbnīcas*. Toreiz bija notikušas divas: alvas liešana, ko Mākslas nodaļa rīkoja saviem spēkiem, un vilnas velšana, ko, pozitīvi novērtējot, atbalstīja Valsts Kultūrkapitāla fonds. 28. IV ar fonda atbalstu notika trešā darbnīca — grāmatu iesiešana. Par to stāsta Mākslas nodaļas vadītāja Linda Celma.

28. IV radošo darbnīcu uzsākām pils kolonālē, atklājot Liepājas Mākslas vidusskolas audzēkņu darbu izstādi, kurā apskatāmi mācību procesā izstrādāti darbi. Izstādē mūsu Mākslas nodaļas audzēkņiem dod derīgu ieskatu par tālākizglītības iespējām ar mākslu saistītās

mācību iestādēs.

Pēc tam visiem interesentiem bija iespēja piedalīties atvērtajā radošajā darbnīcā, ko vadīja Liepājas Mākslas vidusskolas Ādas izstrādājumu dizaina nodaļas vadītāja Dzintra Budovska. Varēja apgūt visvienkāršākos grāmatu iesiešanas veidus, kas pa spēkam jebkuram, ja vien šī lieta viņu interesē. Ceru, ka bezlīmes iesējuma apguve kalpos par pamatu, lai nākotnē veicinātu interesi iemācīties arī citus iesējuma veidus.

Darbnīcā piedalījās ne tikai Mākslas nodaļas audzēkņi, bet arī bērni, kas apmeklēja Mūzikas nodaļu vai vispār nenāk uz DMMS. Prieks, ka radošās darbnīcas piesaista audzēkņu vecākus, kas labprāt iesaistās radošajā procesā.

Ieguva visi interesenti, arī paši DMMS Mākslas nodaļas pedagogi,

jo katra darbnīca atklāj ko jaunu, pašiem vēl neapgūtu. Šoreiz Dz. Budovska vispirms apmācīja mazākos, pēc tam lielākos bērnus, un lielie tad mācīja mūs, skolotājus. Tas bija neparasti un saistoši.

Pedagogi atzina, ka grāmatu iesiešanas darbnīcā gūtā pieredze lieliski papildinās mācību norisi arī turpmāk, un tas ir vērtīgi. Radošajās darbnīcās apgūtais varbūt rosinās veidot Dundagas suvenīrus. Domājam arī turpmāk sadarboties ar Liepājas Mākslas vidusskolas pe-

tāpēc viņa uzstājās savā skaistajā, stilizētajā senlaiku tērpā, kas visnotaļ iederējās pilī.

Koncertu bagātināja deju klases meiteņu priekšnesumi. Viņas nevarēja i ne pazīt: graciozas, smalkos, senlaicīgos tērpos un piemērotās frizūrās. Skatoties dejojotās, domāju, kāpēc Dundagas zēni nevēlas mācīties deju klasē. Dejojot — tas ir arī vīrišķīgi, ne tikai sievišķīgi.

DMMS ne tikai spēlē kādu instrumentu un dejojot, bet arī dzied. Šoreiz dziedāja Eliza Gerdiņa, kas

Dejas diena

28. IV pils lielajā zālē pulcējās skolēni, kas vēlējas apgūt laikmetīgās dejas tehniku.

Jau trešo gadu aprīļa beigās Latvijas Profesionālās mūsdienu dejas horeogrāfu asociācija piedāvāja pasākumu *Dejas diena*. Šoreiz profesionāli dejojotāji un horeogrāfi vadīja bezmaksas laikmetīgās meistarklases. 28. IV tas notika arī ārpus galvaspilsētas. Šādu izdevību nelaida garām deju skolotāja Dace Treinovska, aicinot Dundagas skolēnus piedalīties. Tāpēc tie, kas vēlējas, horeogrāfes Agneses Bordjukovas vadībā vingrinājās laikmetīgās dejas tehnikā. Vienu stundu to darīja mazākie skolēni, otru — jau lielāki. Izmēģinātāju netrūka, un izskatījās, ka darītāji vingrinājumus pildīja ar interesi un pat azartu. Kas zina,

• Vai tā ir gana laikmetīgi?

Autores foto

varbūt ar laiku mūsu dejojāju pulkam rodas papildinājums!?

Pils zālē ar vienu acs kaktiņu ielūkojās Diāna Siliņa

Dejotprasme

7. un 8. V Rīgas horeogrāfijas skolā deju festivālā *Dejotprasme* piedalījās arī Mākslas un mūzikas skolas deju skolotāja Dace Treinovska un viņas audzēknes.

Mūsu horeogrāfijas klases audzēknes festivālā guva jaunu uzstāšanās pieredzi un varēja vērot, kā to dara citi Latvijas skolēni, kas mācās programmā *Dejas pamati*. Kopā ar skolotāju viņas noskatījās atklāto stundu, ko jaunajām balerīnām vadīja Zane Lieldidža-Kolbina.

Violai Rēbokai vislabāk patika, kā dejojā balerīnas, bet Alisei Jurčai — kā māca dejojot baletu. Anda Freiberga uzteica horeogrāfijas skolas lielo skatuvī. Lelde Bēķe pieminēja publiku, kas ne tikai aplaudēja, bet arī izteica komplimentus par skaistajiem deju tērpiem.

Diāna Siliņa

Koncerts Mazajai skolai

Maija vidū uz koncertu pilī *Mazās skolas* bērnus aicināja Dundagas Mākslas un mūzikas skolas (DMMS) Mūzikas nodaļas pedagogi un audzēkņi. Varbūt skolēni ieinteresējas un nākamajā mācību gadā izvēlas kādu no DMMS Mūzikas nodaļas klasēm.

Vairāki koncerta dalībnieki, DMMS Mūzikas nodaļas audzēkņi — Anna Rutule, Alise Ralle, Laine Šmite, Inese Meire, Artūrs Šnikvalds, Pauls Ķierpe, Dāvis Freimuts un Gundars Alksnis — ir jau piedalījušies daudzos koncertos un kon-

kursos. Pirmoreiz plašākas publikas priekšā flautu spēlēja Agnese Bērzkalne. Par Daniēlu Dambergu, klausoties vadītājas Laines sacītajā, varētu teikt: «Maza, bet viņai pieticis pacietības iemācīties spēlēt vijoli.» Daniēla mācās arī deju klasē,

vēl apgūst deju pamatus un tāpēc priecēja skatītājus ne vien ar skanīgo balsi, bet arī ar krāšņo kleitu.

Jauki, ka *Mazās skolas* bērni bija līdzi paņēmuši pavasara ziedu pušķīšus, lai tos uzdāvinātu koncerta dalībniekiem. Uztecīnams arī abas koncerta vadītājas: Laine Šmite un Santa Namsone. Tā kā abas mācās DMMS Mūzikas nodaļā, meitenēm ir sava skolas pieredze, ko viņas lika lietā, vadot koncertu.

Diāna Siliņa

Jūnijā pagastmājā

- 4. VI plkst. 14.00 Veselības aizsardzības un sociālās palīdzības komiteja
- 6. VI plkst. 10.00 Izglītības, kultūras un sporta komiteja
- 11. VI plkst. 14.00 Vides aizsardzības un pagasta attīstības komiteja
- 16. VI plkst. 14.00 Finanšu komiteja
- 25. VI plkst. 14.00 padomes sēde

Dundžiņi stāsta

Māte Lūcija Indriksone

Varbūt galds *Jaunsniķeros* 19. IV nebija klāts uz mata kā kolhoza *Brīvā straume* gada pārskata un vēlēšanu sapulcēs, toties sarunas grozījās ap izstrādes dienām, teļu pirkšanu un partijas komitejas norādījumiem. Kolhoza agronome ar 30 gadu stāžu Elma Zadiņa bija saaicinājusi vairākus kādreizējos darbabiedrus, lai atcerētos atpakaļlaikus un īpaši priekšsēdētāju Lūciju Indriksoni.

Par pirmsākumiem

Līvija Vilmane-Pāvele: — Dundagā ieradās 1955. gada pavasarī. Kolhozi bija trūcīgi, tāpēc agronomi

sapulci. Aģitbrigādei vēlāk jākoncertē. Bet kolhoznieki dūmīgi, jo par izstrādes dienu saņem tikai 400 gramu graudu. Mums tik neērti,

• **No kreisās: Lūcija Indriksone, Mirdza Kārklevalka, Aina Landmane, Ilga Šnikvalde un Velta Kēnigvalde.**

Foto no Gunāra Landmaņa albuma

un zootehniķi bija Mašīnu un traktoru stacijas (MTS) štatos. Tas bija viens no lielākajiem uzņēmumiem Dundagā, tam piederēja traktori. MTS direktors bija krievs Novikovs, bet kolhoza *Brīvā straume* priekšsēdētājs — kādreizējais *Diždeidu* priekšpulis Kārlis Ozolpupa. Ar divu klašu izglītību, bet parakstījās kaligrāfiskā rokrastā: «Ozolpup», bez galotnes. Bijušais sarkanais strēlnieks, dienējis kavalērijā, arī pa kolhozu jāja ar zirgiem. Kārlis Frīdenbergs bija galvenais grāmatvedis, viņa palīgs — Staņislavs Bogdanovičs. Frīdenbergam bija lielas nepatīkšanas ticības dēļ, bet Ozolpupa viņu vaļā nelaida. Kantoris atradās Anstrupes ciema *Jokumos*, bet centrs bija *Mazdeidās* ar zirgu fermu, klēti, kalti. Izremontētājā *Diždeidu* govju kūti četras govju grupas apkopa četrus slaucējas.

Aina Šnēnere: — Es strādāju MTS. Kolhozos atskaišu sapulcēs uzstājās MTS ceļojošā aģitbrigāde — dziedāja, rādīja teātri un katrā vietā teica arī kaut ko kritisku. Tādās reizēs priekšnieki lasīja pārskatu, «runekli». Rajona vadība uzstāja «runekli» ielikt, ka Ozolpupa dikti skatoties, lai nevienš kolhoznieks mājās neturētu divas govis. Bet Ozolpupam pašam divas! Sapulcē Ozolpupa lasa «runekli», ko viņam citi kolhoznieki uzrakstījuši priekšā: «Mūsu kolhozā ir ne mazums nekārtību. Daudziem kolhozniekiem ir divas govis, arī man.» Viņam bija tāds teiciens: «Iekšam.» Nu uzreiz teic: «Iekšam! Ko viņi te uzrakstījuši!»

Iejūtīgākā priekšsēdētāja

Līvija: — 1956. gadā par priekšsēdētāju ievēlēja Lūciju Indriksoni. Ozolpupa palika par brigadieru. Indriksone dzīvoja *Liepgalos*, tur arī pārcēla kolhoza kantori. Viņa bija dzimusi Puzē.

Gunārs Landmanis: — Es tad strādāju *Padomju Dundagas* redakcijā. Reiz mani norīkoja uz Lonasti, uz kolhoza *Ļeņina ceļš* gada atskaides

kāds koncerts, neviens negrib dancot! Citreiz ziemā bija jāapraksta meža darbi. Ar mazbānīti aizbraucu līdz Jorņiņu stacijai. Vīri cismā neapmierināti — kā varam strādāt, ja nav, ko kājās uzvilkt, ko pusdienām paņemt līdzī.

Toreiz sākās trīsdesmittūkstošnieku kustība — partija sūtīja *kadrus* pacelt kolhozus. Indriksoni no partijas komitejas norīkoja uz Lonasti. Pēc kāda laika atkal aizbraucu uz turieni. Talka, Indriksone visiem darbiniekiem izvārijusi pusdienas. Ar labvēlīgu attieksmi, ar brīvpusdienām viņa cik necik uzdabāja *Ļeņina ceļu* uz kājām. Tad vadošie biedri izlēma, ka viņai jāstutē *Brīvā straume*, vēl vārgāks kolhozs.

Līvija: — Mūsu kolhozā tad bija Pāce, Iernieki, Anstrupe, Kārļmuiža, bet Sabdags vēl ne.

Elma Zadiņa: — Mūsu pusi sauca par Ūķenes galu. 1957. gadā rajonu likvidēja un kolhoza kantori pārcēla uz bijušo tautas tiesas ēku.

Aina: — Indriksone bija laipa, cilvēcīga. Brauca ar zirgu un ar katru ceļā sastapto aprunājās. Uz gada pārskatiem taisīja tādus galdus, ka ieradās arī tie, kas visu gadu nebija redzēti. Nokāva teļu — uz kopgaldā rēķina. Plātsmaizes cepa.

Gunārs: — Lopu kāvējs Klestravs pirmais Indriksoni nosauca par Māti. Un tā tas vārds palika.

Līvija: — Braucot fermas apraudzīt, viņa skatījās ne tikai lopus un darbu, bet vienmēr arī slaucēju dzīves apstākļus. *Plāvsargos* kādas slaucējas istabā zem katras bērnu gultiņas pelķe. Indriksone sarunāja bērnu ārsti, un viņa izārstēja bērnus. Ļoti cilvēciska bija, pāri visiem priekšsēdētājiem.

Līvija: — Cilvēki, kas atgriezās no Sibīrijas, gāja pie Indriksones. Tā Dippeļu Marta dabūja savā mājā dzīvokli.

Gunārs: — Kārļmuižā no Filipa mājas Bertu izsūtīja. 1957. gadā pārbrauca, es viņu sarunāju par teļkopēju, bet Indriksone viņai atvēlēja dzīvot savā mājā.

Elma: — *Piparos* dzīvoja baptistu mācītājs Jānis Šmits, strādāja par dārznieku un reizēm arī sludināja *Bišu māji* — netālu no Dundagas centra. Partija un valdība viņu bezgala neieredzēja, galu galā dabūja atstāt Latviju un aizbraukt uz Kanādu. Toreiz viņam bija seši bērni. Neatkarības sākuma gados atbrauca ciemos pie mums, tad bija jau sešpadsmit! Ar pateicību atcerējās Indriksoni, kas bija teikusi: «Dzīvo un strādā droši, kamēr es esmu, tevi neatlaidīs.» Indriksone viņa dēļ visu laiku dabūja pa kaklu.

Aina: — Māte ļoti atbalstīja kultūru. Mūs dīdīja, visiem bija jādzied, jādejo un teātris jāspēlē. Kolhoza klubā Kārļmuižā pie katra galda bija seši varēja piesēst.

Gunārs: — Pirms koncertiem pati nāca apskatīties un pieņemt.

Ķīviņi darba dēļ

Gunārs: — Reiz 60. gadu sākumā Indriksone pēc partijas komitejas apmeklējuma stāstīja jaunumus — mums jāaudzē ūdensputni. Gribēja Pācē vienu no trim govju fermām pārtaisīt par piļu fermu. Tā gan ne-notika, bet *Jokumos* atklājām zosu fermu. Tīras briesmas! Es turējos pretī. Ar ko baros? Mēs novācām 8 centnerus no hektāra, tik švaka raža bija. Māte teica, ka vedīs zivju atkritumus. Bet es paliku pie sava un noturējos.

Elma arī kādreiz nepiekrita. Vienugad neuzdīga cukurbietes. Atbrauca kaut kādi no partijas komitejas un lika pārsēt. Elma teica, ka nekas tur neiznāks, jāaudzē kartupeļi. Indriksone iegāja savā kabinetā un sāka raudāt.

Elma: — Atminos, kā pavasarī mocījāmies slapjā mālā. Lija, ka bail, maija vidū vēl nebijām neko iesējuši. Ar kā gribi, lemess neiet iekšā. Vēl trešo reizi ars? Rajonā teica: ņemiet disku nost, smagās ecēšas aizmugurē un sējiet. Knūtiņu laukā tā izdarījām. Nākamajā dienā saule, mēs disku atkal atpakaļ. Ko iesējām ar ecēšām, nekas tur nesanāca. Dubļos sēt nevar.

Te atnācu strādāt 1961. gadā. Mūs abus ar Māti izsauca uz partijas komiteju, kur Indriksone dabūja lielu štrempi, jo 12 gados nomainījušies 13 agronomi. Cik ilgi es būšot? Bet es aizkavējos trīsdesmit gadus. Indriksone bija ļoti laba, bet darba attiecībās negāja tik gludi, ilgi viena otrai taisnību pamatojām. Kad pierādīju, ka es arī kaut ko no lauksaimniecības saprotu, tad bija miers. Reiz Māte man teica: «Elma, vajag rakstu sienas avīzē par pavasara sēju.» Uzrakstīju, ka grūti iet, jo vecā tehnika bieži lūst. Indriksone otrā rītā: «Elma, būtu tu akmeņus no lauka nolasījusi!»

Gunārs: — Vai tad tu nezināji, ka jāraksta mobilizējoši?!

Līvija: — Ziemā uz darbu devāmies ar kājām, vasarā — ar divriteņiem. Lieli gabali, bet visas sapulces un valdes sēdes sākās ap sešiem un vilkāms līdz pusnaktij. Reiz ziemā biju tik nogurusi, ka neaizgāju piecus kilometrus uz kantori. Otrā rītā Māte nikna — jūs visi man spītējat, un sāka raudāt.

Cūkas un teļi

Līvija: — Atceros, mums jābrauc uz Talsiem, kultūras namā kaut kāds saiets. Protams, ar smago mašīnu, bet Māte kravas kastē liek ielikt arī cūkas. Rukšu kāds ducis, cilvēki — četri pieci. Talsos visi smirdam. Ko nu? Tualetē iekšā, kājas izlietnē. Apmazgājām gumijas zābakus un gājām vien zālē.

Gunārs: — Indriksones laikos bija modē sauklis «Mūsu teļos mūsu nākotne.» Toreizējais agronoms Oļ-

kāpnes
kokgriešana
koka mēbeles
interjera elementi

Dundagā:
Talsu ielā 1
tāl.: 63 242 210
mob.: 26 423 321

Rīgā:
mob.: 26 347 135

edgars@maaster.lv
www.maaster.lv

ģerts Zīlītis pat izdomāja, ka lopkopējiem, braucot ekskursijā, uz smagās mašīnas sāniem vajag šo lozungu.

Bet ar teļiem bija ārpriests, pērk tik un pērk! Talsu avīzē slavē Indriksoni, vēlāk arī partijas sekretāra Pāvela Sologubova bildi ievieto. Jau 250 teļi ir. Nav, kur likt, bet vēl vajag! Apstājās pie 273. Kur tik kāds stallis, šķūnis, veca rija (Vecmuižā), tur teļi. Kur vieta 40 lopiem, tur saliek 80. Decembris klāt, vēl stāv šķūņos, nav izauguši. Mežvistās stāv ārā. Ko nu? Dari, ko gribi, teica Indriksone. Labi, jāpiedzirdina lopu pieņēmējs. Atbrauc no Talsiem, piedzirdinām. Nākamajā dienā aizvedu teļus, bet viņš nāk pretī tā, it kā nekas nebūtu bijis. Lopiņi esot švaki. Bet vakar nebija! Nu vedu uz Tuku ma kombinātu, papriekš paņēmis pudeli. Tur teļus pieņēma. Vēlāk saklaušināju, ka bagātie zemgalieši pērk teļus turēšanai pa ziemu, gan par sliktāko cenu.

Līdz apvienotajam kolhozam

Gunārs: — Pēc Indriksones kol-

hozu īsu brīdi vadīja Teodors Pētersons. Šķiet, ka Indriksone strādāja līdz 1970. gadam. Kultūras namā vēl iztaisīja savu lielo jubileju.

Aina: — Visās brigādēs bija sametuši naudiņu un dāvanas sapirkuši. Bija sāpīgi šķirties. Bet partija un valdība gribēja lielo kolhozu, kam Žanis Grīnvalds likās piemērotāks.

Gunārs: — Indriksone aizgāja pensijā un pārcēlās uz MRS māju Pufaikiem. Ar vīru Johanu, kas MTS laikos bija traktoristu brigadieris, bet kolhozā galvenais mehāniķis, bija uzaudzinājuši trīs bērnus. Mūža nogalē aizbrauca no Dundagas. Bēres bija Rojā, bet izvadījām no kluba Kārļmuižā. Es arī stāvēju goda sardzē.

Pie Elmas kopgaldā gardumus baudīja Alnis Auziņš

Paldies par atmiņām namamātei, G. Landmanim, L. Vilmanei-Pāvelei un A. Šleinerei!

13. VI plkst. 10.00 plāt
Attīstības nodaļā
Valsts iegēmu dienesta seminārs

Anatolijs Babjaks (1962)
Emma Sileviča (1927)
Dzidra Bertholde (1928)
Māris Undzēns (1968)
Visvaldis Sidra (1943)

«Dundadznieks» Nr. 5 (74) 2008. gada maijs.

Dundagas pagasta padomes izdevums, iznāk reizi mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Redakcijas adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Gunta Abaja, Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 3237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Ēriks Bērkalns, Sandra Dadze, Uldis Katlaps, Austris Kristapsons, Velta Metene, Aivars Miška, Smaida Šnikvalde

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā.
Metiens: 550 eks.

Internetā: www.dundaga.lv/avize